

Solsøsteren

Af samme forfatter

Orkideens hemmelighed

Pigen på klippen

Lavendelhaven

Midnatsrosen

Pigen fra Napoli

Engletræet

Kærlighedsbrevet

Helenas hemmelighed

Sommerfugleværelset

DE SYV SØSTRE-SERIEN

De syv søstre

Stormsøsteren

Skyggesøsteren

Perlesøsteren

Månesøsteren

Solsøsteren

LUCINDA RILEY

Solsøsteren

Electras historie

Oversat fra engelsk af
Ulla Lauridsen

CICERO

Solsøsteren
er oversat fra engelsk
af Ulla Lauridsen efter *The Sun Sister*
Copyright © Lucinda Riley 2019
Denne udgave: © CICERO/ROSINANTE & CO, København
1. udgave, 1. oplag, 2019
Omslag: Lonnie Hamborg
Omslagsillustrationer: Rekha Arcangel/Arcangel Images (kvinde) og Shutterstock
Sat med Garamond hos Christensen Grafisk
og trykt hos CPI Books, Leck
ISBN 978-87-638-6118-2
Printed in Germany 2019

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov
om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Til Ella Micheler

*Nogle kvinder frygter ild,
Nogle kvinder bliver til ild ...*

– R.H. Sin

Persongalleri

ATLANTIS

Pa Salt – søstrenes adoptivfar (afdød)
Marina (Ma) – søstrenes barnepige og reservemor
Claudia – husholderske på Atlantis
Georg Hoffman – Pa Salts advokat
Christian – bådfører

D'APLIÈSE-SØSTRENE

Maia
Ally / Alcyone
Star / Asterope
CeCe / Celaeno
Tiggy / Taygete
Electra
Merope (ikke fundet)

Electra
New York

Marts 2008

1

Jeg kan ikke huske, hvor jeg var, eller hvad jeg lavede, da jeg fik at vide, at min far var død.“

„Okay. Skal vi ikke tale lidt om det?“

Jeg betragtede Theresa, som sad i sin læderbetrukne øreklapstol. Hun mindede mig om den søvnige syvsovermus, der var med til teselskabet i *Alice i Eventyrland*, eller en af dens forpjuskede venner. Hun blinkede meget med øjnene bag de små runde brilleglas, og hun spidsede hele tiden munden. Hendes ben under den knælange tweednederdel var fantastisk flotte, og hun havde også smukt hår. Jeg konkluderede, at hun kunne se godt ud, hvis hun ville, men jeg vidste, at hun ikke var interesseret i andet end at se intelligent ud.

„Electra? Du forsvinder for mig ...“

„Ja, undskyld, jeg var langt væk.“

„Sad du og tænkte over, hvad du følte, da din far døde?“

Jeg kunne jo ikke ligefrem fortælle hende, hvad jeg *havde* tænkt på, så jeg nikkede ivrigt. „Ja, det gjorde jeg.“

„Og?“

„Jeg kan virkelig ikke huske det. Beklager.“

„Du virker, som om du var vred over hans død, Electra. Hvordan kan det være?“

„Det er ... var jeg ikke. Jeg kan helt ærligt ikke huske det.“

„Du kan ikke huske, hvad du følte i det øjeblik?“

„Nej.“

„Okay.“

Jeg så hende kradse noget ned på sin notesblok, formentlig noget i retning af 'nægter at forholde sig til sin fars død'. Det var, hvad min forrige psykolog havde sagt til mig, og jeg lavede ikke *andet* end at forholde

mig til det. I årenes løb havde jeg opdaget, at de alle sammen gerne ville finde grunden til, at jeg var så umulig, og når de så havde fundet noget, der lignede, klamrede de sig til det som en mus, der klamrer sig til et stykke ost, og blev ved og ved med at gnave, indtil jeg gav dem ret og fortalte dem en masse lort bare for at gøre dem glade.

„Og hvordan går det så i forhold til Mitch?“

De ord, der dukkede op i mit hoved, når jeg tænkte på min eks, ville nok have fået Theresa til at gribe mobiltelefonen og ringe til politiet for at advare om, at der var en galning på fri fod, som ville skyde nosserne af en af verdens mest berømte rockstjerner. Så jeg smilede i stedet sødt.

„Det går fint. Han er fortid.“

„Du var meget vred på ham, sidst vi talte sammen, Electra.“

„Ja, men nu er jeg helt okay. Det er rigtigt.“

„Alle tiders. Og hvad med alkoholindtaget? Har du fået det under kontrol?“

„Ja,“ løj jeg igen. „Men hør, jeg er virkelig nødt til at gå, jeg har et møde.“

„Vi er kun halvvejs igennem din tid, Electra.“

„Ja, jeg ved det godt, beklager, men sådan er det bare i dag.“ Jeg rejste mig og gik hen til døren.

„Måske kan jeg give dig en ny tid senere på ugen. Aftal noget med Marcia på vej ud.“

„Tak, det gør jeg.“ Jeg var allerede ved at lukke døren bag mig. Jeg gik direkte forbi receptionisten Marcia og ud til elevatoren. Den kom næsten med det samme, og mens jeg susede nedad, lukkede jeg øjnene og lagde min hede pande mod den kølige marmorvæg – jeg hadede små lukkede rum.

Shit, tænkte jeg. Hvad er der galt med mig? Jeg er så langt ude, at jeg ikke engang kan fortælle min psykolog sandheden!

Du skammer dig for meget til at sige sandheden ... og hvordan skulle hun nogensinde kunne forstå dig, hvis du gjorde? Hun bor sikkert i et gammelt byhus med en mand, der er advokat, og to børn og et køleskab dækket af køleskabsmagneter og børnetegninger. Og så et af de der platte fotografier, hvor mor og far og børn alle sammen har matchende

cowboyskjorter på, og som de har planer om at få forstørret, så de kan hænge det op over sofaen, fortsatte jeg i tankerne, idet jeg satte mig ind i min limousine.

„Hvorhen, ma'am?“ spurgte chaufføren mig over samtaleanlægget.

„Hjem,“ vrissede jeg tilbage og snuppede en vandflaske fra minikøleskabet. Jeg skyndte mig at lukke det igen, inden jeg blev fristet til at se efter, hvad der var af alkohol derinde. Jeg havde en dundrende hovedpine, som en masse smertestillende piller ikke havde gjort det mindste ved, og klokken var over fem. Det havde dog været en fantastisk fest aftenen før, så vidt jeg kunne huske. Min nye bedste designerven, Maurice, havde været i byen og var kommet forbi til drinks sammen med nogle af sine legekammerater fra New York, og de havde så ringet efter nogle flere ... Jeg kunne ikke huske, at jeg var gået i seng, og havde været overrasket over at finde en fremmed i sengen ved siden af mig, da jeg vågnede op til morgen. Men i det mindste var han en smuk fremmed, og da vi havde fornyet vores fysiske bekendtskab, havde jeg spurgt ham, hvad han hed. Fernando havde kørt med pakker for Walmart i Philadelphia indtil nogle få måneder tidligere, hvor en modeindkøber havde bemærket ham og sagt, at han skulle ringe til en ven, hun havde, på et modelbureau i New York. Han havde sagt, at han med glæde ville ledsage mig på den røde løber, når som helst det passede mig, og jeg vidste af bitter erfaring, at en tur på den røde løber med mig på armen ville katapultere mr. Walmarts karriere lige op i stratosfæren, så jeg havde skaffet mig af med ham så hurtigt som muligt.

Hvad ville der egentlig ske, hvis du fortalte syvsovermusen sandheden, Electra? Hvis du indrømmede, at du i går aftes var så fuld og skæv af sprut og kokain, at du kunne være gået i seng med Julemanden uden at ane det? Og at årsagen til, at du ikke vil tale om din far, ikke har noget med hans død at gøre, men at du ved, hvor meget han ville skamme sig over dig ... hvor meget han havde skammet sig over dig?

Så længe Pa Salt levede, havde jeg i det mindste vidst, at han ikke kunne se, hvad jeg foretog mig, men nu hvor han var død, var han på en måde allestedsnærværende. Han kunne have set mig i soveværelset aftenen før, eller endda her i limousinen lige nu ...

Jeg kapitulerede, tog en miniflaske med vodka og hældte den i mig, mens jeg forsøgte at glemme det skuffede udtryk i Pas ansigt, sidste gang jeg havde set ham inden hans død. Han var taget til New York for at besøge mig, fordi der var noget, han gerne ville fortælle mig. Jeg havde forsøgt at undgå ham indtil den allersidste aften, hvor jeg modstræbende var gået med til at spise middag med ham. Jeg var ankommet til Asiate, en restaurant lige på den anden side af Central Park, allerede godt oppe at køre på vodka og speed. Jeg havde siddet helt forstenet over for ham hele måltidet igennem, og hver gang han forsøgte at indlede en samtale, som jeg ikke havde lyst til at have, havde jeg undskyldt mig for at gå på toilettet og tage et par baner kokain mere.

Da desserten kom på bordet, havde Pa lagt armene over kors og kigget roligt på mig. „Jeg er ekstremt bekymret for dig, Electra. Du virker fuldstændig fraværende.“

„Du forstår bare ikke det pres, der ligger på mig,“ havde jeg vrisset. „Hvad det vil sige at være mig!“ Jeg mindedes til min store skam kun svagt, hvad der så var sket, og hvad han havde sagt, men jeg vidste, at jeg havde rejst mig og var gået min vej. Nu ville jeg aldrig få at vide, hvad det var, han var kommet for at fortælle mig ...

„Kan det ikke være pisse lige meget, Electra?“ spurgte jeg mig selv, mens jeg tørrede mig om munden og stak den tomme flaske i lommen – chaufføren var ny, og det sidste, jeg havde brug for, var en historie i pressen, om at jeg havde drukket alt, hvad der var i minibaren. „Han var jo ikke engang din rigtige far.“

Der var desuden heller ikke noget at gøre ved det nu. Pa var borte – ligesom alle andre, jeg havde elsket i mit liv – og jeg måtte bare se at komme videre. Jeg havde hverken brug for ham eller nogen anden ...

„Vi er fremme, ma'am,“ sagde chaufføren i samtaleanlægget.

„Tak, så hopper jeg bare ud,“ sagde jeg og smækkede selv døren bag mig. Jo mindre opmærksomhed min ankomst skabte, hvor end det var, des bedre. Andre berømtheder kunne slippe godt fra at forklæde sig og gå på den lokale diner, men jeg var knap en meter og halvfems høj og vanskelig at overse i mængden, selv hvis jeg ikke havde været kendt.

„Hej, Electra!“

„Hej, Tommy,“ sagde jeg og fremtvang et smil, da jeg gik ind under markisen foran min ejendom, „hvordan går det?“

„Rigtig godt, især nu hvor jeg har set dig. Har du haft en god dag?“

„Ja, fantastisk, tak,“ nikkede jeg og kiggede ned – og jeg mener *ned* – på min største fan. „Vi ses i morgen, Tommy.“

„Helt sikkert, Electra. Så du skal ikke i byen i aften?“

„Næ, jeg tager en stille aften hjemme. Hej igen,“ sagde jeg og vinkede, idet jeg gik indenfor.

I det mindste elsker Tommy mig, tænkte jeg, idet conciergen rakte mig min post. Jeg gik hen til elevatoren, og portieren kørte med mig op, simpelthen fordi det var hans arbejde (jeg overvejede at give ham mine nøgler at bære, fordi det var det eneste, jeg havde med mig), mens jeg tænkte på Tommy. Han stod vagt uden for bygningen de fleste dage, og det havde han gjort i flere måneder. Til at begynde med syntes jeg, at det var skræmmende, og jeg havde bedt conciergen om at jage ham væk, men Tommy havde kridtet skoene og sagt, at han var i sin gode ret til at stå på fortovet, at han ikke generede nogen, og at han kun ønskede at beskytte mig. Conciergen havde opfordret mig til at ringe til politiet og få ham sigtet for stalking, men en dag havde jeg bedt ham om hans fulde navn, og så havde jeg stalket ham lidt på internettet. Facebook havde fortalt mig, at han var en krigsveteran, der havde fået medaljer for sin tapperhed i Afghanistan, og at han havde en kone og datter i Queens. Snarere end at få mig til at føle mig truet fik Tommy mig nu til at føle mig tryk. Han var desuden altid respektfuld og høflig, så jeg havde bedt conciergen om at lade ham være.

Portieren trådte ud af elevatoren og lod mig passere. Så foretog vi sådan en slags dans, hvor jeg skulle træde til side, så han kunne komme ind foran og føre an hen til min penthouselejlighed, hvor han låste døren op for mig med sin A-nøgle.

„Værsgo, miss D’Aplièse. Ha’ en god dag.“

Han nikkede til mig, og der var nul varme at spore i hans blik. Jeg vidste, at hele personalet ville ønske, at jeg forsvandt som røg op i den ikkeeksisterende skorsten. De fleste andre beboere havde boet her, siden de lå i deres mors mave, og det var dengang, en sort kvinde som mig

skulle 'prise sig lykkelig' over at blive ansat som stuepige hos dem. De ejede alle sammen deres lejligheder, hvorimod jeg lige var kommet ind med firetoget. Jeg lejede den, fordi den gamle dame, der havde boet i lejligheden, var død, og hendes søn havde renoveret den med henblik på at sælge den for en formue. På grund af noget, de kaldte subprimekrisen, var det mislykkedes ham, og til sidst havde han været nødt til at leje den ud til den, der tilbød den højeste leje – mig. Prisen var vanvittig, men det var lejligheden også med al sin moderne kunst og alle tænkelige elektroniske gadgets (hvoraf jeg ikke kunne betjene halvdelen), og udsigten over Central Park var betagende.

Hvis jeg havde brug for at blive mindet om min succes, var lejligheden perfekt. *Men det, den først og fremmest minder mig om*, tænkte jeg, idet jeg sank ned på sofaen, hvor mindst to fuldvoksne mænd kunne sove udmærket, *er min ensomhed*. Alene størrelsen fik mig til at føle mig lille og sart ... og heroppe, allerøverst i bygningen, meget, meget alene.

Min mobiltelefon gav lyd fra sig et sted i lejligheden. Den spillede den melodi, der havde gjort Mitch til en global superstjerne, og jeg havde forsøgt at skifte ringetone, men uden held. *Hvis min søster CeCe er ordblind, er jeg i hvert fald teknikblind*, tænkte jeg, mens jeg gik ind i soveværelset for at finde telefonen. Jeg var lettet over at se, at hushjælpen havde skiftet sengetøjet på den gigantiske seng, og alting igen var hotelagtigt perfekt. Jeg kunne godt lide den nye hushjælp, som min personlige assistent havde fundet. Hun havde ligesom alle de andre underskrevet en erklæring om tavshedspligt, for at undgå at hun sladrede til medierne om en af mine beskidte vaner. Alligevel gøs jeg ved tanken om, hvad – var det Lisbet, hun hed – havde tænkt, da hun trådte ind i lejligheden denne morgen.

Jeg satte mig på sengen og lyttede til mine beskeder. Fem var fra min agent, som bad mig om at ringe tilbage omgående på grund af morgendagens optagelser med Vanity Fair, og den sidste var fra Amy, min nye personlige assistent. Hun havde kun arbejdet for mig i tre måneder, men jeg kunne rigtig godt lide hende.

Hej, Electra, det er Amy. Jeg ... ja, jeg vil egentlig bare sige, at jeg virkelig har været glad for at arbejde for dig, men jeg tror ikke, det kommer til at fungere i længden. Jeg har afleveret min opsigelse til din agent i dag, og jeg ønsker dig al mulig held og lykke i fremtiden, og ...

„PIS!“ skreg jeg og trykkede ‘slet’ og kylede telefonen igennem rummet. „Hvad fanden har jeg gjort hende?!“ spurgte jeg op i loftet og undrede mig over, at jeg blev så oprørt, bare fordi et totalt nul, der var kommet på sine grædende knæ og havde bedt mig om at give hende en chance, skred fra mig tre måneder senere.

„Lige siden jeg var lille, har det været min store drøm at arbejde i modebranchen. Jeg vil arbejde for Dem dag og nat, miss D’Aplièse, det vil betyde alt for mig, og jeg vil aldrig svigte Dem,“ vrængede jeg med Amys skingre Brooklyn-accent, mens jeg ringede op til min agent. Der var kun tre ting, jeg ikke kunne leve uden: vodka, kokain og en personlig assistent.

„Hej, Susie, jeg har lige hørt, at Amy har sagt op.“

„Ja, det er ret ærgerligt. Det tegnede ellers godt,“ svarede Susie med sin professionelt klingende britiske accent.

„Ja, jeg syntes også, hun var god. Ved du, hvorfor hun er smuttet?“

Der var stille i den anden ende et øjeblik, før Susie svarede: „Nej. Men jeg sætter Rebekah i gang med opgaven, og jeg er sikker på, vi kan finde en anden til dig, inden ugen er omme. Har du fået mine beskeder?“

„Jep, det har jeg.“

„Okay, sørg nu for ikke at komme for sent i morgen. De vil gerne optage, mens solen står op. Der kommer en vogn og henter dig klokken fire i morgen tidlig, okay?“

„Klart.“

„Jeg hører, du holdt lidt af en fest i går aftes.“

„Ja, der var gang i den.“

„Men ikke noget med at feste i aften, Electra. Du er nødt til at være frisk i morgen tidlig. Opragelserne er til forsiden.“

„Bare rolig, jeg skal nok gå i seng klokken ni som en artig lille pige.“

„Fint. Undskyld, men jeg har Lagerfeld på den anden linje. Rebekah kontakter dig med en liste over mulige personlige assistenter. Ciao.“

„Ciao,“ gentog jeg, idet hun lagde røret på. Susie var et af de få mennesker på Jorden, der kunne tillade sig at afbryde en samtale med mig. Hun drev det mest betydningsfulde modelagentur i New York og havde alle de største navne i branchen i sin stald. Hun havde opdaget mig, da jeg var seksten. På det tidspunkt arbejdede jeg som servitrice i Paris efter at være blevet smidt ud af tre skoler på tre år. Jeg havde sagt til Pa, at det var meningsløst at forsøge at finde en ny skole til mig, for den ville jeg også bare blive smidt ud af. Han havde til min store overraskelse ikke haft nogen indvendinger.

Jeg mindedes, hvor forbløffet jeg havde været over, at han ikke var mere vred over, at jeg havde fejlet endnu en gang. Han virkede højst lidt skuffet, og det tog vinden fuldstændig ud af mine sejl.

‘Jeg tænker på at tage ud at rejse eller sådan noget,’ havde jeg sagt. ‘Og få noget livserfaring.’

‘Jeg er enig i, at mange af de ting, man skal kunne for at få succes her i livet, ikke nødvendigvis er nogen, man lærer i skolen,’ havde han svaret, ‘men fordi du er så intelligent, havde jeg alligevel håbet, at du ville tage en uddannelse. Du er også lidt ung i forhold til at rejse alene. Det er en stor verden derude, Electra.’

‘Jeg kan sagtens passe på mig selv, Pa,’ sagde jeg meget bestemt.

‘Det er jeg slet ikke i tvivl om, men hvordan vil du finansiere din rejse?’

‘Jeg finder bare et arbejde,’ svarede jeg med et skuldertræk. ‘Jeg tænkte, at jeg ville starte med at tage til Paris.’

‘Glimrende valg,’ havde Pa sagt og nikket. ‘Det er en fantastisk by.’

Jeg havde betragtet ham hen over det store skrivebord på hans kontor og tænkt, at han så næsten drømmende og også lidt trist ud. Ja, helt afgjort trist.

‘Men kan vi ikke indgå et kompromis?’ havde han sagt. ‘Du vil ikke længere gå i skole, og det forstår jeg godt, men det bekymrer mig lidt, at min yngste datter drager ud i verden i så ung en alder. Marina kender nogle mennesker i Paris. Jeg er sikker på, at hun kan hjælpe dig

med at finde et trygt sted at bo. Hvis du tilbringer sommeren dér, kan vi snakkes ved igen og finde ud af, hvad du så skal.'

'Okay, det lyder som en god plan,' havde jeg indvilget, forbløffet over, at han ikke havde kæmpet hårdere for at få mig til at gøre skolen færdig. Da jeg rejste mig for at gå, blev jeg enig med mig selv om, at han enten havde opgivet mig eller ville lade mig løbe linen ud selv. Men Ma ringede i hvert fald til nogle af sine forbindelser, og jeg kom til at bo i en sød lille etværelses med udsigt over hustagene i Montmartre. Den var lillebitte, og jeg havde været nødt til at dele badeværelse med en hel masse udvekslingsstuderende, der var i byen for at forbedre deres franske, men den havde været min helt egen.

Jeg mindedes stadig den berusende følelse af frihed, da jeg den første aften stod i min lille lejlighed, og det gik op for mig, at der ikke var nogen, der ville fortælle mig, hvad jeg måtte og ikke måtte. Der var heller ingen til at lave min mad, så jeg var gået hen til en café lidt længere henne ad gaden, hvor jeg havde sat mig udenfor og tændt en cigaret, mens jeg læste menuen. Jeg havde bestilt fransk løgsuppe og et glas vin, og tjeneren havde ikke så meget som blinket over, at jeg røg eller bestilte alkohol. Tre glas vin senere havde jeg samlet mod nok til at opsøge chefen og spørge, om han manglede en servitrice, og tyve minutter senere var jeg gået de få hundrede meter tilbage til min lejlighed med et job på hånden. Et af mine stolteste øjeblikke var, da jeg næste morgen ringede til Pa fra mønttelefonen ude på gangen. Det skal siges til hans ære, at han havde lydt nøjagtig lige så begejstret som den gang, min søster Maia var blevet optaget på Sorbonne.

Fire uger senere serverede jeg en croque monsieur for Susie, min nuværende agent, og så var min skæbne beseglet ...

Hvorfor kigger jeg hele tiden bagud? spurgte jeg mig selv, mens jeg tjekkede, om der var nogen beskeder, jeg havde overset. *Og hvorfor tænker jeg hele tiden på Pa?*

„Mitch ... Pa ...“ mumlede jeg, mens jeg ventede på, at telefonsvareren skulle afspille endnu en besked. „De er borte, Electra, og det samme er Amy, og du må bare se at komme videre.“

Allerkæreste Electra! Hvordan går det? Jeg er tilbage i New York ... Hvad har du af planer i aften? Hvad siger du til at dele en flaske Cristal og noget chow mein *dans ton lit avec moi?* Jeg savner dig. Ring tilbage så snart som muligt.

Til trods for mit dårlige humør kunne jeg ikke lade være med at smile. Zed Eszu var en gådefuld faktor i mit liv. Enormt velhavende, forsynet med et enestående netværk og – selvom han var lille og i virkeligheden slet ikke min type – fantastisk god i sengen. Vi havde nydt hinandens selskab fra tid til anden i tre år. Det var alt sammen stoppet, da mit forhold til Mitch blev seriøst, men for nogle få uger siden havde jeg genoptaget kontakten, og der var ingen tvivl om, at han havde givet min selvtilid det løft, jeg havde haft brug for.

Var vi forelskede? For mig var svaret et klart nej, men vi færdedes i de samme kredse i New York, og det bedste af det hele var, at vi talte fransk sammen, når vi var alene. Ligesom Mitch var han ikke imponeret af min berømmelse, og det var efterhånden en sjældenhed og på en eller anden måde rart.

Jeg stirrede på telefonen og diskuterede med mig selv, om jeg skulle ignorere Zed og følge Susies opfordring til at gå tidligt i seng, eller om jeg skulle ringe til ham og få selskab af ham. Det var hurtigt afgjort, og jeg ringede til Zed og bad ham om at komme over. Mens jeg ventede, tog jeg et bad og smuttede i min foretrukne silkekimono, som var syet specielt til mig af en fremstormende japansk designer. Så drak jeg, hvad der føltes som fire liter vand for at modvirke det, jeg eventuelt ville drikke og ellers kunne finde på af slemme ting, når han kom.

Samtaleanlægget ned til conciergen bippede for at bekendtgøre Zeds ankomst, og jeg bad dem om at sende ham op med det samme. Han dukkede op foran min dør med en gigantisk buket af mine hvide yndlingsroser og den lovede flaske Cristal-champagne.

„*Bonsoir ma belle Electra,*“ sagde han på sit underligt afsnubbede fransk, idet han stillede blomsterne og flasken fra sig og kyssede mig på begge kinder. „*Comment vas-tu?*“

„Jeg har det fint,“ svarede jeg, mens jeg grådigt stirrede på flasken.
„Skal jeg åbne den?“

„Det er vist min opgave. Må jeg lige få jakken af først?“

„Selvfølgelig.“

„Men allerførst ...“ sagde han og stak hånden i lommen og rakte mig en smykkeæske. „Jeg så den og kom til at tænke på dig.“

„Tak,“ sagde jeg og satte mig på sofaen og trak mine irriterende lange ben op under mig, mens jeg kiggede på æsken i min hånd som et oprømt barn. Zed kom ofte med gaver til mig. Ironisk nok, hans rigdom taget i betragtning, var de sjældent særligt kostbare, men altid meget interessante og betænksomme. Jeg åbnede låget og så en ring ligge nede i æsken. Stenen var oval og i en blød smørgul farve.

„Det er rav,“ sagde han, da han så mig studere, hvordan den fangede lyset fra lysekronen over vores hoveder. „Prøv den på.“

„Hvilken finger skal jeg sætte den på?“ spurgte jeg drillende og kiggede op på ham.

„Det bestemmer du selv, *ma chère*, men hvis jeg havde i sinde at fri til dig, ville jeg nok have købt noget lidt flottere end den der. Jeg er sikker på, at du ved, at din græske navnesøster havde en særlig tilknytning til rav.“

„Nej, det vidste jeg ikke.“ Jeg så på ham, mens han åbnede champagnen. „Hvordan det?“

„Ser du, det græske ord for rav var ‘electron’, og myten siger, at solens stråler er fanget i stenen. En græsk filosof bemærkede, at hvis man gned to stykker rav mod hinanden, opstod der en friktion, der skabte energi ... så dit navn kunne ikke være mere velvalgt,“ sagde han og stillede smilende et glas champagne foran mig.

„Siger du, at jeg er årsag til friktion?“ spurgte jeg og gengældte hans smil. „Spørgsmålet er, om jeg blev sådan på grund af navnet, eller omvendt? *Santé*.“

„*Santé*.“ Vi klinkede glassene mod hinanden, og han satte sig ved siden af mig.

„Øh ...“

„Sidder du og overvejer, om jeg har en gave mere?“

„Jep.“

„Kig i bunden af æsken.“

Jeg løftede den tynde fløjlsklædte skumgummiplade, som ringen havde siddet fast i, og dér lå ganske rigtigt en lille plastikpose.

„Tusind tak, Zed,“ sagde jeg og åbnede posen for at dyppe en finger ligesom et lille barn med en honningkrukke og gnide noget på mit tandkød.

„Det er godt, ikke?“ spurgte han, idet jeg vippede en smule ud på bordet, løsnede det korte stykke sugerør fra posen og sniffede en bane.

„Jo, meget,“ samtykkede jeg. „Vil du have noget?“

„Det ved du godt, at jeg ikke vil. Hvordan har du haft det?“

„Åh ... okay.“

„Du lyder ikke helt sikker, Electra, og du ser træt ud.“

„Jeg har haft travlt,“ sagde jeg og drak en stor slurk af champagnen. „Jeg var på optagelser på Fiji i sidste uge, og i næste uge flyver jeg til Paris.“

„Måske burde du sætte farten lidt ned og tage en pause.“

„Siger manden, der selv har fortalt mig, at han oftere tilbringer natten i sin private jet end i sin seng,“ drillede jeg.

„Måske burde vi begge to sætte farten lidt ned. Kan jeg ikke friste dig med en uge på min yacht? Den ligger i Saint Lucia de næste par måneder, inden jeg får den sejlet til Middelhavet for sommeren.“

„Bare jeg kunne,“ sukede jeg. „Jeg er booket uafbrudt indtil juni.“

„Jamen så i juni. Vi kan sejle rundt i det græske øhav.“

„Måske.“ Jeg trak på skuldrene uden rigtigt at tage ham alvorligt. Når vi var sammen, talte han ofte om planer, som aldrig blev til noget, og – hvad mere var – som jeg ikke ønskede skulle blive til noget. Zed var fantastisk godt selskab for en enkelt aften og fysisk aktiv nat, men hvis det varede meget længere end det, begyndte han at irritere mig med sin snerpethed og ufattelige arrogance.

Conciergen kaldte igen over samtaleanlægget, og Zed gik hen for at svare. „Send det op med det samme, tak.“ Han skænkede mere champagne til os begge to. „Vi skal spise kinesisk, og jeg sværger, at det er den bedste chow mein, du nogensinde har smagt,“ sagde han smilende. „Hvordan går det med dine søstre?“

„Det ved jeg ikke. Jeg har haft for travlt til at ringe til dem på det sidste. Men jeg ved, at Ally har fået et barn – en lille dreng. Hun kalder ham Bear, hvilket er utrolig kært. Nu du siger det, skal jeg faktisk mødes med dem alle sammen i juni hjemme på Atlantis. Vi tager Pas skib ud i det græske øhav for at lægge en krans på vandet, der hvor Ally mener, at hans kiste blev sænket i havet. Din far blev fundet på en strand i nærheden, ikke?“

„Jo, men ligesom dig kan jeg ikke lide at tænke på, at min far er død, fordi det gør mig ked af det,“ svarede Zed skarpt. „Jeg tænker kun på fremtiden.“

„Det ved jeg godt, men det er da lidt af et sammentræf ...“

Det ringede på døren, og Zed gik ud for at lukke op.

„Kom nu, Electra,“ sagde han, idet han bar en pose med mad ud i køkkenet, „du må hellere hjælpe mig med det her.“

2

Dagen efter kom jeg hjem fra optagelserne, tog et varmt brusebad og gik i seng med et glas vodka. Jeg var fuldstændig smadret – hvis nogen tror, at fotomodeller bare poserer i smukt tøj og bliver betalt en formue for det, skulle de lige prøve at bytte plads med mig en dag. Det var virkelig ikke nogen dans på roser at starte klokken fire om morgenen og have seks omklædninger med ny frisure og makeup undervejs i en iskold lagerhal et sted i midtbyen. Jeg har aldrig beklaget mig offentligt – jeg arbejder trods alt ikke som slavearbejder i Kina, og jeg bliver virkelig godt betalt for indsatsen – men alle har deres egen virkelighed, og indimellem har man vel lov til at beklage sig over for sig selv, selvom ens problemer i høj grad er luksusproblemer.

Jeg nød følelsen af at få varmen for første gang hele dagen og lænede mig tilbage og tjekkede min telefonsvarer. Rebekah, Susies personlige assistent, havde indtalt fire beskeder for at fortælle mig, at hun havde mailet mig CV'er fra nogle egnede kandidater til jobbet som min personlige assistent, og bedt mig kigge på dem så snart som muligt. Jeg var ved at skimme dem på den bærbare, da mobiltelefonen ringede. Det var Rebekah igen.

„Jeg sidder og kigger på dem lige nu,“ sagde jeg, inden hun kunne nå at sige noget.

„Fedt, tusind tak, Electra. Jeg ringer faktisk, fordi der er en pige, som jeg tror vil være lige noget for dig, men hun har fået tilbudt en anden stilling, hvor hun skal svare i morgen. Er det okay, hvis hun kigger forbi din lejlighed her til aften, så I lige kan have en snak?“

„Jeg er lige kommet hjem fra Vanity Fair-optagelsen, Rebekah, og ...“

„Jeg synes virkelig, du skal tale med hende, Electra. Hun har fantastiske anbefalinger. Hun har været personlig assistent for Bardin, og du

ved, hvor vanskelig han kan være. Jeg mener,“ fortsatte Rebekah hurtigt, „at hun før har arbejdet under stort pres for en virkelig markant person i modebranchen. Må jeg sende hende over til dig?“

„Okay,“ sukkede jeg. Jeg ønskede ikke at lyde så ‘vanskelig’, som hun åbenbart troede, at jeg var.

„Fedt, det siger jeg til hende. Jeg ved, at hun bliver begejstret – hun er en af dine største fans.“

„Udmærket. Godt. Sig, at hun kan komme klokken seks.“

På slaget seks bippede samtaleanlægget nedefra for at fortælle mig, at min gæst var ankommet.

„Send hende op,“ sagde jeg træt. Det her var ikke noget, jeg glædede mig til. Siden Susie havde sagt, at jeg havde brug for hjælp til at organisere mit liv, havde jeg haft en strøm af unge kvinder, der fulde af begejstring startede i jobbet for så at stoppe igen nogle få uger senere.

„Er jeg vanskelig?“ spurgte jeg mig selv i spejlet, imens jeg tjekkede, at jeg ikke havde noget siddende imellem tænderne. „Måske. Men det er jo ikke noget nyt, vel?“ tilføjede jeg, idet jeg skyllede resten af vodkaen ned og glattede mit hår. Stefano, min hårstylist, havde for nylig flettet det stramt ned mod issen for at kunne sy lange extensions i, og det gjorde altid ondt som bare pokker, når det lige var gjort.

Det bankede på døren, og jeg gik ud for at lukke op, mens jeg spekulerede på, hvem der mon ventede på den anden side. Hvad jeg end havde ventet, var det i hvert fald ikke den sirlige lille skikkelse i en kedelig brun spadseredragt med nederdel i en umoderne længde til lige under knæet. Mit blik gled ned til hendes fødder, som var iført hvad Ma ville kalde et par ‘fornuftige’ brune snøresko. Det mest overraskende var, at hun havde et tørklæde bundet stramt omkring panden og ned omkring halsen. Hendes ansigt var smukt med en lille næse, høje kindben, fyldige lyserøde læber og en meget ren caffè latte-teint.

„Goddag.“ Hun smilede til mig, og hendes smukke mørkebrune øjne lyste op. „Jeg hedder Mariam Kazemi, og det glæder mig at træffe Dem, miss D’Aplièse.“

Jeg elskede hendes stemme. Hvis den havde været til salg, ville jeg have købt den på stedet, for den var dyb og velmoduleret og vældede ud af hendes strube som honning.

„Kom indenfor, Mariam, og sig endelig Electra.“

„Mange tak.“

Jeg gik med lange skridt hen mod sofaen, men Mariam Kazemi gav sig god tid. Hun standsede op for at beundre maleriernes dyre klatter og kruseduller, og hendes udtryk fortalte mig, at hun delte min mening om dem.

„Det er nogle, min husvært har valgt, ikke jeg,“ følte jeg mig af uforklarlige grunde tvunget til at forklare. „Må jeg byde dig på noget? Vand, kaffe, te – eller noget stærkere?“

„Nej, jeg drikker ikke. Eller jo, jeg drikker selvfølgelig, men ikke alkohol. Et glas vand ville være dejligt, hvis det ikke er til for meget besvær.“

„Slet ikke,“ sagde jeg og skiftede retning for at gå ud i køkkenet. Jeg var lige ved at tage en flaske Evian ud af køleskabet, da hun dukkede op ved siden af mig.

„Jeg troede, at du havde personale til den slags ting?“

„Jeg har en hushjælp, men det meste af tiden er jeg bare mig selv. Værsgo.“ Jeg rakte hende vandflasken, og hun gik hen og stirrede ud ad vinduet.

„Du bor godt nok højt oppe.“

„Ja, det gør jeg,“ svarede jeg, helt overrumplet af denne kvinde, der udsendte en ro som en parfume og virkede fuldstændig uimponeret over at møde mig og se den fornemme lejlighed, jeg boede i. Kandidaterne til stillingen som min personlige assistent plejede at være ved at sprænges af begejstring og store løfter.

„Skal vi ikke sætte os ned?“ foreslog jeg.

„Jo tak.“

„Godt,“ sagde jeg, da vi havde slået os ned inde i stuen, „jeg hører, at du har arbejdet for Bardin?“

„Ja, det har jeg.“

„Hvorfor stoppede du?“

„Fordi jeg er blevet tilbudt et job, der måske vil passe mig bedre.“

„Så det var ikke, fordi han var vanskelig?“

„Nej da,“ lo Mariam. „Han var overhovedet ikke vanskelig, men han er for nylig flyttet tilbage til Paris, og jeg har base her. Vi er stadig bedste venner.“

„Det er godt at høre. Hvorfor vil du gerne arbejde for mig?“

„Fordi jeg altid har beundret din måde at arbejde på.“

Wauw, tænkte jeg. Det var ikke hver dag, jeg løb ind i nogen, der kaldte det, jeg lavede, ‘arbejde’.

„Tak.“

„Det kræver efter min mening et stort talent at kunne skabe en personlighed, der komplementerer det produkt, man reklamerer for.“

Hun åbnede sin ordinære brune lædertaske, der afgjort var mere skoletaske end designertaske, og rakte mig sit CV.

„Jeg regnede ikke med, at du ville have tid til at kigge på det, inden jeg kom.“

„Det havde jeg ikke, nej,“ indrømmede jeg, mens jeg skimmede oplysningerne, som var ualmindeligt koncise. „Du har ikke gået på universitetet?“

„Nej, min familie havde ikke råd. Eller hvis sandheden skal frem ...“ hun løftede en af sine fine små hænder og kløede sig på næsen „... så havde de nok haft råd, men jeg har fem søskende, og det ville ikke have været fair over for de andre, hvis jeg fik lov at gå på universitetet, og de ikke gjorde.“

„Jeg har også fem søskende! Og jeg har heller ikke gået på universitetet.“

„Så har vi i det mindste det til fælles.“

„Jeg er den yngste.“

„Og jeg er den ældste,“ smilede Mariam.

„Og du er seksogtyve år gammel?“

„Ja.“

„Så er vi også lige gamle,“ sagde jeg og var ubegribeligt glad for at finde lighedspunkter imellem mig selv og dette bemærkelsesværdige menneske. „Hvad lavede du så, efter at du gik ud af skolen?“

„Jeg arbejdede i en blomsterhandel om dagen og gik på handelsskole om aftenen. Jeg kan give dig en kopi af mit eksamensbevis, hvis du vil se det. Jeg er virkelig god til IT, jeg kan opstille regnskaber og skrive virkelig hurtigt ... jeg kan ikke huske nøjagtig, hvor hurtigt jeg skriver, men det er hurtigt.“

„Det er slet ikke en del af arbejdsbeskrivelsen, og det er regnskab heller ikke. Min revisor tager sig af økonomien.“

„Åh, men et regneark kan altså være virkelig nyttigt organisatorisk. Jeg kan lave en plan, der viser hele din måned i detaljer, så den er nem at overskue.“

„Hvis du gjorde det, ville jeg bare stikke af,“ spøjte jeg. „Jeg tager en dag ad gangen. Det er min måde at klare det hele på.“

„Det forstår jeg godt, men det er min opgave at planlægge ud over det. Hos Bardin lavede jeg endda en oversigt over hans tøj, så vi kunne planlægge, hvad han skulle have på til alle begivenheder, og tøjet kunne blive rensset indimellem. Selv sokkerne tog vi højde for – selvom han ofte parrede dem forkert med vilje.“ Mariam lo lidt, og jeg lo med.

„Så du kunne godt lide ham?“

„Ja, han var vidunderlig.“

Hvad enten han var det eller ej, havde den unge kvinde integritet. Jeg havde ikke tal på, hvor mange gange en personlig assistent havde været til jobsamtale hos mig og bagtalt en tidligere arbejdsgiver. Måske følte de, at det var okay at forklare i detaljer, hvorfor de havde forladt vedkommende, men jeg tænkte altid, at det også ville gå ud over mig, når de i fremtiden skiftede job.

„Lad mig sige med det samme, at jeg er meget diskret,“ fortsatte Mariam, som åbenbart havde læst mine tanker. „Og det er min erfaring, at de historier om berømmelser, der cirkulerer i denne branche, ofte er usande. Det er meget interessant ...“

„Hvad?“

„Nej, ikke noget.“

„Jo, vær sød at sige det.“

„Jeg synes, det er fascinerende, at så mange mennesker stræber efter berømmelse, selvom min erfaring viser, at den fører mange sorger

med sig. Folk tror, at berømmelse vil give dem retten til at gøre og være hvad som helst, de måtte ønske, mens sandheden er, at de mister det mest dyrebare, vi mennesker har, nemlig vores frihed,” sluttede hun.

Jeg så overrasket på hende. Jeg fik på fornemmelsen, at hun havde ondt af mig, til trods for alt hvad jeg havde. Ikke på en nedladende måde, men på en varm og medfølelse måde.

„Jeps, jeg har mistet min frihed. Faktisk,” fortalte jeg dette vildtfremmede menneske. „er jeg helt paranoid ved tanken om, at folk ser mig gøre helt almindelige ting og fordrejer det til en historie, så de kan sælge flere aviser.“

„Det er ikke nogen god måde at leve på.“ Mariam rystede alvorligt på hovedet. „Men nu er jeg desværre nødt til at gå. Jeg lovede min mor højt og helligt, at jeg ville passe min lillebror, mens hun og Papa går ud at spise.“

„Okay. Det her med at passe din lillebror – er det noget, du tit gør?“

„Nej, slet ikke, og det er netop derfor, det er vigtigt, at jeg kommer til tiden i aften. Det er nemlig Mamas fødselsdag, og det er en stående joke i familien, at den sidste gang, Papa tog hende med ud at spise, var den dag, han friede til hende, på hendes otteogtyveårs fødselsdag! Jeg er helt indforstået med, at du får brug for mig fireogtyve timer i døgnet, hvis du vælger at ansætte mig.“

„Du ved også, at der bliver mange udlandsrejser?“

„Ja, det er ikke noget problem. Jeg er ikke romantisk involveret med nogen. Hvis du vil undskylde mig ...“ Hun rejste sig. „Det har virkelig været en fornøjelse at træffe dig, uanset om vi kommer til at arbejde sammen eller ej.“

Jeg betragtede hende, mens hun gik hen mod døren. Selv i det ufikse tøj havde hun en naturlig ynde og det, en fotograf ville kalde ‘nærvær’. Til trods for, at samtalen kun havde varet et kvarter, og jeg ikke havde stillet hende en tiendedel af de spørgsmål, jeg burde, havde jeg et stort, stort ønske om at få Mariam Kazemi og hendes vidunderlig ro ind i mit liv.

„Hør, hvis jeg tilbyder dig jobbet nu, vil du så overveje at tage det?“

spurgte jeg og sprang op for at følge hende ud til døren. „Jeg ved, at du er blevet tilbudt en anden stilling og skal svare dem i morgen.“

Hun tøvede et øjeblik, og så vendte hun sig smilende om mod mig. „Selvfølgelig vil jeg overveje det. Jeg synes, du er et dejligt menneske med en god sjæl.“

„Hvornår kan du starte?“

„I næste uge, hvis du synes.“

„Så har vi en aftale!“ sagde jeg og rakte hånden frem, og efter kun et par sekunders tøven tog hun den.

„Vi har en aftale,“ sagde hun. „Men nu er jeg virkelig nødt til at gå.“

„Selvfølgelig.“

Hun åbnede døren, og jeg fulgte hende ud til elevatoren. „Du kender allerede løn og betingelser, men jeg beder lige Rebekah skrive et formelt ansættelsesbrev og sende det over til dig med cykelbud i morgen.“

„Udmærket,“ sagde hun, idet elevatordørene gled til side.

„Hvad er det for resten for en parfume, du bruger? Den dufter vidunderlig.“

„Det er faktisk en bodyoil, jeg blander selv.“

Så gled elevatordørene i, og Mariam Kazemi var borte.

Alle Mariams referencer var ikke alene ægte, de roste hende også i høje toner, så den følgende torsdag gik vi begge to ombord på et privatfly i Teterboro Lufthavn i New Jersey med kurs mod Paris. Den eneste indrømmelse af at vi var på rejse, i forhold til hendes ‘uniform’, var, at hun havde skiftet nederdelen ud med et par beige bukser. Jeg betragtede hende, mens hun satte sig til rette og tog den bærbare computer op af tasken.

„Har du fløjet med privatfly før?“ spurgte jeg.

„Åh ja, mr. Bardin brugte aldrig andet. Miss D’Aplièse ...“

„Vær sød at sige Electra.“

„Electra,“ rettede hun sig selv. „Jeg er nødt til at spørge, om du helst vil hvile dig på turen, eller vil bruge tiden på at gennemgå nogle ting sammen med mig?“

I betragtning af at jeg havde leget med Zed indtil klokken fire den morgen, valgte jeg det første, og lige så snart vi var i luften, trykkede jeg på den knap, der forvandlede mit sæde til en seng, dækkede øjnene med en sovemaske og faldt i søvn.

Tre timer senere vågnede jeg frisk og veludhvilet – jeg havde masser af øvelse i at sove ombord på et fly – og kiggede ud under masken for at se, hvad min nye personlige assistent lavede. Hun sad ikke på sin plads, så jeg gik ud fra, at hun måtte være på toilettet. Jeg tog masken af, satte mig op og fik til min store overraskelse øje på Mariam, der lå med bagdelen i vejret i den smalle gang imellem sæderne. *Måske laver hun yogaøvelser*, tænkte jeg, fordi hun knælede med hovedet ned mod gulvet i noget, der lignede en variation af den yogastilling, der hedder ‘barnet’. Så hørte jeg hende mumle for sig selv, og da hun løftede hænder og hoved, gik det op for mig, at hun bad. Jeg blev forlegen over at iagttage hende i så privat et øjeblik, så jeg fjernede blikket og gik ud på toilettet. Da jeg vendte tilbage, sad Mariam på sin plads og tastede løs på computeren.

„Har du sovet godt?“ spurgte hun smilende.

„Ja, og nu er jeg sulten.“

„Jeg bad dem om at sørge for, at der var sushi ombord – Susie sagde, at det var det, du foretrak at spise, når du fløj.“

„Tak. Det er det også.“

Stewardessen var allerede ved min side. „Hvad kan jeg gøre for Dem, miss D’Aplièse?“

Jeg gav hende min ordre – frisk frugt, sushi og en halv flaske champagne – og vendte mig så mod Mariam. „Vil du have noget at spise?“

„Tak, jeg har allerede spist.“

„Er du bange for at flyve?“

Hun så undrende på mig. „Nej, overhovedet ikke. Hvorfor spørger du?“

„Fordi jeg så dig bede, da jeg vågnede.“

„Åh,“ lo hun, „det er ikke, fordi jeg er bange, det er, fordi klokken er tolv i New York, og da beder jeg altid.“

„Okay. Wauw. Det vidste jeg ikke, at du skulle.“

„Bare rolig, Electra, du kommer ikke til at se mig bede ret tit. Jeg plejer at finde et mere diskret sted, men heroppe ...“ Hun slog ud med hånden mod den lille kabine. „Der var ikke plads på toilettet.“

„Så du skal bede hver dag?“

„Åh, ja. Fem gange, faktisk.“

„Wauw. Er det ikke helt vildt besværligt?“

„Det har jeg aldrig rigtig tænkt over, fordi jeg har gjort det hver dag, siden jeg var barn. Og jeg har det altid bedre bagefter. Det er bare sådan, jeg er.“

„Du mener, sådan din religion er?“

„Nej, det er sådan, *jeg* er. Nå, der kommer din sushi. Det ser lækkert ud.“

„Vil du ikke sidde sammen med mig, mens jeg spiser? Det er ikke godt at drikke alene,“ spøjte jeg, mens stewardessen skænkede champagne op i et glas til mig.

„Vil De bede om noget, ma'am?“ spurgte hun Mariam, som havde sat sig på sædet over for mig.

„Vand, tak.“

„Skål for et godt arbejdsfællesskab,“ sagde jeg og nikkede hen over glasset.

„Ja, det skal vi nok få.“

„Jeg beklager, hvis jeg har stødt dig på grund af min uvidenhed.“

„Det skal du endelig ikke tænke på,“ svarede Mariam. „Jeg ville heller ikke have vidst noget, hvis jeg var dig.“

„Er din familie meget religiøs?“

„Næ, egentlig ikke. Ikke i forhold til så mange andre, i hvert fald. Jeg er født i New York, og det samme er mine søskende, så vi er alle sammen amerikanske statsborgere. Og som min far altid siger, så gav dette land mine forældre beskyttelse, da de havde brug for det, og derfor skal vi respektere både USA's og vores hjemlands kultur.“

„Hvor er dine forældre født?“ spurgte jeg.

„I Iran ... eller Persien, som vi foretrækker at kalde det derhjemme. Det er et meget pænere navn, synes du ikke?“

„Jo. Dine forældre var altså tvunget til at forlade deres hjemland?“

„Ja. De kom begge to til USA som børn sammen med deres forældre efter shahens fald.“

„Shahen?“

„Han var konge over Iran og havde nogle meget vestlige tanker. Det brød ekstremisterne i landet sig ikke om, så alle, der var i familie med ham, måtte flygte for at redde livet.“

„Hvis han var konge, betyder det så, at du er kongelig?“

„Tja,“ smilede Mariam. „Teknisk set, men det er ikke ligesom de europæiske kongehuse – vi er flere hundrede, der er i familie med ham, mere eller mindre langt ude og igennem ægteskab. I Vesten ville man nok bare sige, at jeg var adelig.“

„Hold da op! Jeg har en prinsesse til at arbejde for mig!“

„Hvem ved, hvis tingene havde flasket sig anderledes? Måske var jeg blevet det, hvis jeg havde giftet mig med den rigtige mand.“

Jeg ville ikke sige, at det havde været min spøg, men nu faldt det hele på plads, mens jeg betragtede Mariam – hendes diskretion, selv-sikkerhed og perfekte manerer. Det var måske den slags ting, som kun fremkom af en aristokratisk opdragelse igennem mange generationer.

„Hvad med dig, Electra. Hvor kommer din familie fra?“

„Det aner jeg ikke,“ svarede jeg og tømte mit glas. „Jeg blev adopteret som spæd.“

„Har du aldrig overvejet at finde din biologiske familie?“

„Nej. Hvorfor se tilbage, når man alligevel ikke kan ændre fortiden? Jeg ser altid kun fremad.“

„Så må du hellere holde dig langt væk fra min far,“ sagde Mariam med et muntert glimt i øjet. „Han fortæller altid historier om sit liv sammen med mine bedsteforældre i Iran. Og historier om forfædre, der levede for mange hundrede år siden. De er meget smukke, og som barn elskede jeg at lytte til dem.“

„Jeg hørte kun *Grimms eventyr*, som altid indeholdt en farlig heks eller trold og skræmte mig fra vid og sans.“

„Den slags er der også i vores historier, men de hedder *djinn*'er. De gør de forfærdeligste ting ved folk.“ Mariam nippede til sit vand og betragtede mig hen over kanten af glasset. „Papa siger altid, at vores

historie er det tæppe, vi står på, og som vi kan flyve på. Måske får du en dag lyst til at udforske din egen historie. Men hvad siger du til at lytte nu, mens jeg gennemgår dit program i Paris?”

En time senere vendte Mariam tilbage til sin egen plads for at renskrive de noter, hun havde taget, mens vi snakkede. Jeg lænede mit sæde tilbage og så, hvordan himlen begyndte at blive mørkere udenfor, efterhånden som natten faldt på over Europa. Et eller andet sted i det mørke lå mit barndomshjem – eller i hvert fald det hjem, hvor Pa havde samlet sine forskellige børn sammen fra hele verden.

Jeg havde aldrig rigtig haft noget imod, at vi ikke var blodsbeslægtede, men efter at have hørt Mariam tale om sine rødder – og set hende fortsætte en århundredgammel kulturel tradition ombord på et privatfly på vej mod Paris – var jeg næsten misundelig på hende.

Jeg tænkte på det brev fra Pa, der lå et sted i min lejlighed i New York ... jeg vidste ikke engang, hvor det var. Og eftersom jeg ikke havde læst det, og det sandsynligvis var væk, ville jeg formentlig aldrig nogensinde finde ud af noget om min fortid. Måske kunne ‘Hoff’ – som jeg for mig selv kaldte Pas advokat – kaste noget lys over det ... og der var også de tal, der stod på armillarsfæren, og som Ally sagde kunne fortælle mig, nøjagtig hvor jeg var født. Det følte pludselig som det allervigtigste i hele verden at finde brevet fra Pa, næsten vigtigt nok til at bede piloten vende om, så jeg kunne komme hjem og lede alle mine skuffer igennem efter det. Da jeg var vendt tilbage til New York efter den halvhjertede mindehøjtidelighed, der var blevet afholdt, fordi Pa åbenbart havde besluttet at blive begravet til havs, inden vi nåede frem til Atlantis, havde jeg været så vred, at jeg ikke ville vide, hvad der stod i det.

‘Hvorfor var du vred, Electra?’

Psykologens ord genlød i mine ører. Sandheden var, at jeg ikke kendte svaret. Jeg lod til at have været vred, lige siden jeg begyndte at gå og tale, og formentlig også før da. Alle mine søstre holdt af at minde mig om, at jeg havde skreget som en besat, da jeg var spæd, og at det ikke var blevet ret meget bedre med alderen. Det var i hvert fald ikke noget, jeg kunne finde en forklaring på i min opvækst, som havde været tem-

melig perfekt, omend lidt mærkelig, fordi vi alle sammen var adopteret, og familiebillederne lignede en Benetton-reklame på grund af vores forskellige etniciteter. Hvis jeg nogensinde satte spørgsmålstegn ved det, lød Pas svar altid, at han havde udvalgt os hver især til at være hans døtre. Mine søstre lod til at have taget den forklaring for gode varer, men ikke jeg. Jeg ville vide *hvorfor*. Og nu hvor han var død, virkede det usandsynligt, at jeg nogensinde ville finde ud af det.

„Der er en time, til vi lander, miss D’Aplièse,“ sagde stewardessen, idet hun fyldte mit glas igen. „Er der andet, De mangler?“

„Nej, ellers tak.“ Jeg lukkede øjnene og håbede, at min kontakt i Paris ville holde ord og levere det, jeg havde brug for, på hotellet, for jeg var helt desperat efter at få en streg. Når jeg ikke var påvirket, begyndte min hjerne at fungere, og så begyndte jeg at tænke på Pa, på mine søstre og mit liv ... og det havde jeg bare ikke lyst til. Ikke lige nu, i hvert fald.

Til en forandring nød jeg faktisk optagelserne. Forår i Paris – i hvert fald når solen kom frem – var vanvittigt smukt, og hvis der var nogen by, hvor jeg følte mig hjemme, så var det her. Vi var i Jardin des Plantes, som var fuld af blomstrende kirsebærtræer, iris og pæoner, og alt føltes nyt og friskt. Det hjalp også, at jeg godt kunne lide fotografen. Vi var færdige længe før planlagt og fortsatte den gode kemi på mit hotelværelse om eftermiddagen.

„Hvorfor i alverden bor du i New York?“ spurgte Maxime mig på fransk, mens vi sad i sengen og drak te af fine porcelænskopper. Bagefter brugte vi bakken til at sniffe en bane. „Din sjæl er europæisk.“

„Det ved jeg faktisk ikke helt,“ sukede jeg. „Det er der, min agent, Susie, har sit modelbureau, og det gav mening at slå sig ned i nærheden.“

„Din bureau-’mutter’, mener du?“ sagde han drillende. „Du er en stor pige nu, Electra, og du kan træffe dine egne beslutninger. Hvis du flytter hertil, kan vi gøre det her noget oftere,“ fortsatte han, idet han steg ud af sengen og forsvandt ud på badeværelset for at tage et bad.

Jeg kiggede ud ad vinduet, hen over Place Vendôme, hvor det myldrede med mennesker, der var på sightseeing eller shoppede i de fornemme forretninger, mens jeg overvejede det, Maxime havde sagt. Han havde ret i, at jeg kunne bo hvor som helst. Det betød stort set ikke noget, fordi jeg under alle omstændigheder skulle rejse meget.

„Hvor hører jeg hjemme?“ hviskede jeg for mig selv og følte mig pludselig helt tappet for energi ved tanken om at vende tilbage til New York og min rungende, åndsforladte lejlighed. Efter en pludselig indskydelse tog jeg min mobiltelefon og ringede til Mariam.

„Har jeg nogen aftaler i New York i morgen?“

„Du har en middagsaftale med Thomas Allebach klokken syv. Han er marketingchef hos din parfumekontrakt,“ svarede Mariam med det samme.

„Okay.“ Thomas og jeg havde tilbragt nogle hyggelige stunder sammen, siden Mitch gik fra mig, men jeg var ikke ligefrem forelsket. „Og hvad med søndag?“

„Der er ingenting i kalenderen.“

„Glimrende. Meld afbud til middagen – sig til Thomas, at optagelserne her trækker ud eller sådan noget – og ryk så min flyvning til søndag aften og forlæng hotelreservationen to nætter. Jeg vil gerne blive lidt længere i Paris.“

„Perfekt. Det er også en dejlig by. Jeg bekræfter, så snart det er i orden.“

„Tak, Mariam.“

„Det var så lidt.“

„Jeg bliver her et par dage mere,“ sagde jeg til Maxime, da han kom ud fra badeværelset.

„Det er en skam, for jeg er væk hele weekenden. Hvis jeg havde vidst det ...“

„Åh.“ Jeg forsøgte at skjule min skuffelse. „Nå, men jeg vender snart tilbage igen.“

„Fortæl mig, hvornår du kommer, ikke?“ sagde han, imens han klædte sig på. „Jeg ville aflyse, hvis jeg kunne, men det er en vens bryllup. Jeg beklager meget, Electra.“

„Jeg bliver for byens skyld, ikke din,“ sagde jeg og fremtvang et smil.

„Og byen elsker dig lige så højt som jeg.“ Han kyssede mig på panden.

„Ha’ en vidunderlig weekend og ring til mig, når du kan.“

„Det skal jeg nok.“

Da han var gået, tog jeg en bane for at komme i bedre humør, og så tænkte jeg over, hvad jeg egentlig ville lave i Paris. Ligesom i alle andre større byer ville jeg blive genkendt, i samme øjeblik jeg trådte ud af indgangen til hotellet, og inden der var gået fem minutter, ville nogen have ringet til pressen og skaffet mig en uønsket entourage på halsen.

Jeg skulle lige til at tage telefonen og ringe til Mariam for at give hende ordre til at vende tilbage til den oprindelige plan, men den ringede i det samme.

„Det er Mariam. Jeg vil bare sige, at flyvningen tilbage til New York er ændret til søndag aften, og reservationen på The Ritz er forlænget.“

„Tak.“

„Skal jeg bestille bord på en restaurant?“

„Nej, jeg ...“ Jeg fik af en eller anden grund tårer i øjnene.

„Er alt i orden, Electra?“

„Ja, helt fint.“

„Er du ... optaget lige nu?“

„Nej, overhovedet ikke.“

„Må jeg så komme forbi? Susie har sendt et par kontrakter, som du skal skrive under.“

„Ja, selvfølgelig.“

Et par minutter senere kom Mariam ind ad døren med sin sædvanlige dejlige duft omkring sig. Jeg skrev kontrakterne under og stirrede så dystert ud ad vinduet på det tiltagende tussmørke over Paris.

„Hvad er dine planer så for i aften?“ spurgte Mariam.

„Jeg har ikke nogen. Hvad med dig?“

„Ikke andet end et bad og så på hovedet i seng med en god bog,“ svarede hun.

„Jeg ville ellers gerne ud – besøge den café, hvor jeg arbejdede som servitrice, og bare spise almindelig mad som et almindeligt menneske, men jeg er ikke i humør til at blive genkendt.“

„Det forstår jeg godt.“ Hun betragtede mig et øjeblik og rejste sig så op. „Jeg har en idé. Vent her.“

Hun forlod suiten, men vendte et par minutter senere tilbage med et tørklæde i hånden.

„Må jeg prøve at give dig det på? Så vi kan se, hvordan det ser ud?“

„Omkring skuldrene, mener du?“

„Nej, omkring hovedet ligesom mit, Electra. Folk er tilbøjelige til at holde afstand til en kvinde i hijab, hvilket er en del af grunden til, at mange troende kvinder vælger at gå med det. Skal vi prøve engang?“

„Okay. Det er muligvis det eneste look, jeg aldrig før har prøvet,“ tilføjede jeg og lo lidt.

Jeg sad på fodenden af sengen, mens Mariam behændigt vikledede tørklædet omkring mit hoved, draperede det ned over mine skuldre og fastgjorde det med stifter.

„Se engang.“ Hun nikkede mod spejlet.

Jeg gjorde, som hun sagde, og kunne næsten ikke tro mine egne øjne. Selv jeg ville ikke have genkendt mig selv.

„Det er rigtig, rigtig godt, men der er ikke så meget at stille op med resten af mig, vel?“

„Du har vel ikke tilfældigvis et par mørke bukser eller leggings med?“

„Kun de sorte træningsbukser, som jeg rejste i.“

„De kan godt bruges. Tag dem på, mens jeg lige henter noget andet.“

Jeg gjorde, som hun sagde, og inden længe var Mariam tilbage med et klædningsstykke over armen. Hun holdt det op, og jeg kunne se, at det var en billig bomuldskjole med blomsterprint og lange ærmer.

„Jeg tog den med, for det tilfælde at vi skulle et pænt sted hen. Jeg gemmer den til særlige lejligheder, men du må gerne låne den.“

„Jeg tvivler meget på, at jeg kan passe den.“

„Vi er vist ikke så forskellige på overkroppen. Jeg bruger den selvfølgelig som kjole, men på dig kan den fungere som tunika. Prøv den på,“ nodede hun.

Jeg gjorde, som hun sagde, og hun havde ret. Kjolen passede fint på overkroppen og gik mig til midt på låret.

„Sådan! Nu er du en muslimsk kvinde, og ingen vil genkende dig.“

„Hvad med mine fødder? Jeg har ikke andet end Louboutins og mine flade Chanel-sko.“

„Brug de gummisko, du havde på i flyet,“ foreslog hun og gik hen mod min kuffert. „Er det okay?“

„Ja, værsgo,“ svarede jeg, mens jeg stirrede på mig selv i spejlet. Med tørklædet og den enkle bomuldskjole, der gjorde det ud for en tunika, ville det virkelig kræve et skarpt blik at genkende mig.

„Sådan,“ sagde Mariam, idet jeg stak fødderne i sportsskoene. „Forvandlingen er fuldendt. Lige en sidste ting – er det okay, hvis jeg kigger i din makeuppung?“

„Ja.“

„Lad os give dig lidt kohl omkring øjnene. Luk dem lige.“

Jeg gjorde, som hun sagde, og mine tanker gled tilbage til dengang, jeg var barn, og jeg og mine søstre var på det sædvanlige sommertogt ombord på Pas yacht og skulle ud at spise om aftenen i de byer, vi anløb. Jeg var selv for ung til at bruge makeup, men jeg plejede at sidde på sengen og se Maia hjælpe Ally med at lægge hendes.

„Din hud er utrolig smuk,“ sukkede Mariam. „Den gløder bogstavelig talt. Og nu er jeg overbevist om, at du ikke bliver antastet af nogen i aften.“

„Tror du ikke?“

„Jeg ved det, men lad os teste din forklædning, når vi går igennem receptionen nedenunder. Er du klar?“

„Ja, hvorfor ikke?“ Jeg skulle lige til at gribe min Louis Vuitton-shopper, men Mariam stoppede mig.

„Læg det, du har brug for, i min taske,“ sagde hun og holdt sin billige brune skuldertaske frem. „Klar?“

„Klar.“

I elevatoren var der ingen, der så meget som kiggede på mig, selvom der stod tre mennesker på samtidig med os. Vi gik igennem lobbyen, og receptionisten kastede kun et flygtigt blik på os, inden han vendte tilbage til sin computer.

„Wauw. Christophe har kendt mig i årevis,“ hviskede jeg, idet vi gik ud ad døren. Mariam vinkede dørmændene hen til os.

„Vi skal bruge en taxa til Montmartre,“ sagde hun på udmærket fransk.

„*D'accord, mademoiselle*, men der er kø, så det kan vare op mod ti minutter.“

„Vi venter bare.“

„Jeg har ikke ventet på en taxa i årevis,“ mumlede jeg.

„Velkommen til den virkelige verden, Electra,“ sagde Mariam smilende. „Så, nu er det vores tur.“

Tyve minutter senere satte vi os ved et bord på den café, hvor jeg tidligere havde arbejdet. Det var ikke noget specielt godt bord – det var klemt inde imellem to andre, og jeg kunne høre hvert et ord af naboernes samtale. Jeg blev ved med at kigge op mod George, som stod bag disken, og som havde givet mig jobbet som servitrice ti år tidligere, men han vendte sig på intet tidspunkt imod mig.

„Nå, hvordan føles det så at være usynlig igen?“ spurgte Mariam, da jeg havde bestilt en halv karaffel af husets vin.

„Det ved jeg ikke helt. Mærkeligt, i hvert fald.“

„Men også befriende?“

„Ja ... jeg nød virkelig at gå hen ad gaden i al ubemærkethed, men der er fordele og ulemper ved alting, ikke?“

„Jo, og jeg kan forestille mig, at folk stirrede på dig på gaden, allerede inden du blev berømt.“

„Det gjorde de nok, ja, men jeg vidste aldrig rigtig, om det var venlige blikke, eller fordi jeg ... nå ja, lignede en stor sort giraf!“

„Jeg vil tro, at det skyldtes, at du var utrolig smuk, Electra. Jeg, derimod, har måttet vænne mig til at blive mødt med en vis mistænksomhed alle vegne, især siden 11. september. Alle muslimer er terrorister, skal du vide,“ sagde hun og smilede sørgmodigt, mens hun nippede til sit vand.

„Det må være meget svært for dig.“

„Ja, det er. Under alle politiske og religiøse styrer ønsker almindelige mennesker bare at leve deres liv i fred og ro. Men jeg bliver desværre ofte dømt på grund af mit tøj, inden jeg overhovedet har lukket munden op.“

„Går du aldrig ud uden tørklædet?“

„Nej. Min far foreslog godt nok, at jeg skulle tage det af, da jeg søgte arbejde. Han mente, at det måske forringede mine chancer.“

„Du burde måske prøve det for at blive en anden i et par timer, ligesom jeg gør i aften. Måske ville det også være befriende for dig.“

„Du har ret, men jeg er nu glad nok for det. Lad os nu bestille noget mad.“

Mariam bestilte vores mad på fransk.

„Du er fuld af skjulte talenter,“ sagde jeg drillende. „Hvor har du lært at tale så fint fransk?“

„Først i skolen, og så senere, da jeg arbejdede for Bardin. Det forekommer at være nødvendigt i modebranchen. Og jeg tror, jeg har øre for sprog. Jeg har bemærket, at du lyder helt anderledes, når du taler fransk, end når du taler engelsk. Næsten som et helt andet menneske.“

„Hvad mener du?“ spurgte jeg krænket.

„Ikke på en negativ måde,“ fortsatte hun hurtigt. „Du lyder bare mere uformel på engelsk – måske fordi din accent er amerikansk. På fransk lyder du på en eller anden måde mere alvorlig.“

„Mine søstre ville simpelthen dø af grin, hvis de hørte dig sige det,“ sagde jeg med et stort smil.

Mens vi spiste *moules marinières* og nybagt baguette, som kun fransk-mændene kan finde ud af at bage det, fik jeg Mariam til at fortælle mere om sin familie. Hun var tydeligvis meget glad for sine brødre og søstre, og jeg blev helt misundelig på den kærlighed, der lyste ud af hende.

„Jeg kan næsten ikke begribe, at min lillesøster skal giftes næste år. Mine forældre bliver ved med at kalde mig en pebermø,“ sagde hun med et smil, da vi begge to kastede os over et stykke *tarte tatin* til dessert. Jeg havde allerede aftalt med mig selv, at jeg skulle brænde de ekstra kalorier af i hotellets fitnesslokale næste formiddag.

„Tror du nogensinde, du bliver gift?“ spurgte jeg.

„Det ved jeg ikke. Jeg er i hvert fald ikke parat endnu. Eller også har jeg bare ikke fundet ‘den eneste ene’. Men hvis jeg må spørge – hvad med dig? Har du nogensinde været forelsket?“

Jeg havde for en gangs skyld ikke noget imod at blive spurgt. Denne

aften var vi bare to unge kvinder, der var gået i byen for at spise og snakke.

„Jeps, og jeg håber ikke, det sker igen.“

„Så det sluttede skidt?“

„Ja, det gjorde det i hvert fald,“ sukkede jeg. „Han knuste mit hjerte, og jeg har været totalt ødelagt lige siden, men hey – *shit happens*, ikke?“

„Jeg er sikker på, at den rigtige findes et sted derude, Electra. Det er jeg overbevist om.“

„Du lyder ligesom min søster Tiggy. Hun er meget spirituel og siger altid sådan noget.“

„Måske har både hun og jeg ret. Jeg er i hvert fald helt overbevist om, at der findes en derude til alle.“

„Spørgsmålet er bare, om vi nogensinde finder vedkommende? Verden er jo et stort sted, ikke?“

„Det er rigtigt,“ medgav Mariam og kvalte en gaben. „Undskyld mig, jeg sov ikke så godt i nat. Jeg er ikke så god til jetlag.“

„Jeg får lige regningen.“ Jeg løftede armen for at få fat i tjeneren. Han ignorerede mig totalt.

„Hvor uforskammet har man egentlig lov at være?“ spurgte jeg vredt, da han fem minutter senere stadig ignorerede os.

„Han har travlt, Electra. Han kommer, når han kan. Tålmodighed er en dyd.“

„En, jeg aldrig har haft,“ mumlede jeg og forsøgte at beherske min vrede.

„Nå,“ sagde hun, da tjeneren omsider havde nedladt sig til at give os regningen, og vi havde forladt caféen, „i aften lærte jeg, at du ikke bryder dig om at blive ignoreret.“

„Nej, det kan jeg garantere dig for. I en søskendeflok på seks piger skal man være den, der råber højest, for at få noget opmærksomhed, så det gjorde jeg,“ lo jeg.

„Lad os forsøge at finde en taxa, der kan køre os tilbage til hotellet ...“

Jeg hørte næsten ikke, hvad hun sagde, for min opmærksomhed var blevet fanget af en mand, der sad alene ved et af bordene udenfor og drak en cognac.

„Hold da op ...“ hviskede jeg.

„Hvad er der?“

„Fyren dér. Jeg kender ham. Han arbejder for min familie.“ Jeg gik hen til bordet og stod direkte foran ham, inden han kiggede op.

„Christian?“

Han stirrede på mig med et forvirret udtryk i ansigtet. „*Pardon, mademoiselle*, kender vi hinanden?“ spurgte han på fransk.

Jeg bøjede mig ned for at hviske ind i hans øre. „Selvfølgelig gør vi det, din idiot! Det er mig, Electra!“

„*Mon Dieu!* Selvfølgelig er det dig, Electra! Du ...“

„Ssssh! Jeg er i forklædning!“

„Det er en strålende forklædning, men nu kan jeg selvfølgelig godt se, at det er dig.“

Jeg mærkede Mariam lige bag mig.

„Mariam, lad mig præsentere dig for Christian, som er ... en del af familien, kan man godt sige,“ sagde jeg og smilede ned til ham. „Forstyrrer vi forfærdeligt, hvis vi sætter os og tager en drink? Det er sådan et sammentræf at møde dig her.“

„Hvis I vil undskylde mig, vil jeg tage tilbage til hotellet,“ sagde Mariam. „Ellers falder jeg bare i søvn lige her. Det var en fornøjelse at hilse på dig, Christian. *Bonne soirée*,“ sagde hun og nikkede til os, inden hun vendte sig om og forsvandt ind i mylderet på den travle gade i Montmartre.

„Må jeg sætte mig?“ spurgte jeg.

„Naturligvis. Sid ned. Lad mig bestille en cognac til dig.“

Christian signalerede til den unge servitrice, som passede bordene udenfor. Som stor pige havde jeg været dybt forelsket i ham – han var trods alt den eneste mand under tredive, som jeg var i kontakt med på Atlantis. Her ti år senere så han ikke ud til at have ændret sig det mindste, og det slog mig, at jeg ikke anede, hvor gammel han i virkeligheden var. Eller, indså jeg til min skam, *hvem* han var.

„Nå,“ sagde jeg, „hvad laver du så her?“

„Jeg ... har besøgt en gammel ven.“

„Aha,“ nikkede jeg og havde stærkt på fornemmelsen, at han løj. „Ved du, at Ma fandt mig et sted at bo lidt længere henne ad gaden, da jeg

flyttede til Paris? Jeg arbejdede her på caféen. Det føles, som om det er mange år siden.“

„Ja, det er næsten ti år siden, Electra. Åh, her kommer din cognac. Santé.“

„Santé.“ Jeg skålede med ham og drak en stor slurk.

„Må jeg spørge, hvorfor du går rundt på gaden i Montmartre i forklædning?“

„Mariam – hende du lige mødte – er min personlige assistent, og jeg beklagede mig over, at jeg ikke kunne bevæge mig nogen steder hen uden at blive genkendt. Så hun fandt på en forklædning til mig, og vi gik ud for at spise sammen.“

„Nød du så at lægge din identitet bag dig?“

„Det ved jeg helt ærligt ikke. Det har bestemt sine fordele – du og jeg ville ikke kunne sidde uforstyrret her, hvis folk kunne genkende mig – men det er også virkelig irriterende at blive ignoreret.“

„Ja, det kan jeg forestille mig.“ Christian nippede til sin cognac igen. „Men hvordan går det ellers?“

„Det går okay,“ svarede jeg med et skuldertræk. „Hvordan går det med Ma? Og Claudia?“

„De har det godt. Sunde og raske begge to.“

„Jeg spekulerer ofte på, hvordan de får tiden til at gå, nu hvor vi alle sammen er flyttet, og far også er borte.“

„Det ville jeg ikke skænke en tanke, Electra. De har meget travlt begge to.“

„Og hvad med dig?“

„Der er altid en masse at lave på ejendommen, og der går sjældent en måned, uden at en eller flere af jer kommer på besøg. Ally besøger Atlantis sammen med sin dejlige søn, Bear, lige nu.“

„Ma må være lykkelig.“

„Ja, det tror jeg, hun er.“ Christian sendte mig et af sine sjældne smil. „Han er den første af den næste generation. Marina føler, at der er brug for hende igen, og det er dejligt at se hende så glad.“

„Hvordan har Bear det? Min lille nevø ...“ tilføjede jeg, overrasket over ordet.

„Han er lige så perfekt som alle andre nyfødte.“

„Græder og skriger han ikke indimellem?“ spurgte jeg. Christian var teknisk set ansat af mig og mine søstre, men hans ærbødighed begyndte pludselig at irritere mig.

„Jo, det gør han da, men hvilken baby gør ikke det?“

„Kan du huske, da jeg boede derhjemme?“

„Ja, selvfølgelig kan jeg det.“

„Altså da jeg var spæd, mener jeg.“

„Jeg var kun ni år gammel, da du blev født, Electra.“

Aha! Christian måtte altså være omkring femogtredive.

„Men jeg er sikker på, at jeg kan huske, at du sejlede båden, allerede da jeg var lille.“

„Ja, men jeres far var der altid for at sikre, at jeg var dygtig nok, før han lod mig sejle den alene.“

„Du gode gud!“ udbrød jeg og slog hånden for munden, da et minde pludselig kom susende. „Kan du huske, da jeg var tretten og stak af fra min skole, tilbage til Atlantis? Pa sagde, at jeg skulle tage tilbage og give det et forsøg mere, fordi jeg ikke havde givet det en ordentlig chance? Og jeg ville bare *slut* ikke, så jeg sprang ud af båden midt på Genèvesøen og forsøgte at svømme tilbage til bredden.“

Christians varme brune øjne fortalte mig, at han huskede det. „Hvordan skulle jeg kunne glemme det? Du var lige ved at drukne – du havde glemt at tage jakken af, inden du sprang, og den trak dig ned under vandet. Der var et øjeblik, hvor jeg ikke kunne se dig ...“ Han rystede på hovedet. „Det var et af de værste øjeblikke i mit liv. Hvis jeg havde mistet dig ...“

„Ja, så var Pa blevet temmelig vred,“ medgav jeg i et forsøg på at lette stemningen, for Christian så ud, som om han var lige ved at græde.

„Jeg ville aldrig have tilgivet mig selv, Electra.“

„I det mindste virkede mit nummer mere eller mindre. Han lod mig blive hjemme i et par dage, før han sendte mig tilbage til skolen igen.“

„Ja.“

„Hvor længe bliver du i Paris?“

„Jeg tager af sted i morgen. Hvad med dig?“

„Søndag aften. Jeg ændrede afrejsen her i eftermiddag, men min date svigtede mig,“ sagde jeg og trak på skuldrene.

„Så burde du tage med mig tilbage til Atlantis og hilse på din nevø. Jeg har bilen her, så du kan køre med mig. Alle ville blive så glade for at se dig.“

„Tror du?“ Jeg rystede på hovedet. „Det tror jeg ikke.“

„Hvorfor siger du det? Marina og Claudia taler hele tiden om dig. De har en scrapbog med alle dine modelbilleder i.“

„Det siger du ikke? Det er sødt. Men måske en anden gang.“

„Du har mit nummer, hvis du ombestemmer dig.“

„Det har jeg i hvert fald,“ smilede jeg. „Det er tatoveret i min hjerne. Når det gik rigtig skidt i skolen, vidste jeg, at du nok skulle komme og redde mig.“

„Jeg må hellere se at komme tilbage. Jeg kører tidligt i morgen.“ Christian vinkede efter regningen.

„Hvor bor du henne?“ spurgte jeg.

„I den samme bygning, som du boede i. Den er ejet af en af Marinas venner.“

„Der kan man bare se. Det anede jeg ikke.“ Jeg havde et flygtigt minde om min husvært i Paris – en oldgammel kvinde, hvis ansigt var mærket af absint og cigaretter igennem et langt liv.

„Nå, men sig til, hvis du ombestemmer dig,“ sagde Christian og rejste sig. „Jeg kører klokken syv. Lad mig præje en taxa til dig.“

Vi fulgtes derfra, og jeg nød, at Christian var endnu højere end jeg. Han var også i vanvittigt god form, og jeg kunne ane hans muskuløse overkrop under den hvide skjorte. Mens han præjede en taxa til mig, havde jeg det af en eller anden latterlig grund, ligesom hver gang han havde efterladt mig på en skole, og jeg havde set ham køre derfra og bare ønsket, at jeg var hos ham i bilen.

„Hvor bor du, Electra?“

„På The Ritz,“ svarede jeg, idet jeg satte mig ind bag i taxaen.

„Det var hyggeligt at se dig igen. Pas nu godt på dig selv, ikke?“

„Det skal jeg nok,“ råbte jeg ud ad vinduet, idet taxaen kørte derfra.

Da jeg en halv time senere lagde mig i sengen, gik det pludselig op for mig, at jeg ikke havde taget en bane siden om eftermiddagen sammen med Maxime, og det gjorde mig virkelig glad.

*

Irriterende nok vågnede jeg næste morgen klokken fem og kunne ikke falde i søvn igen, selvom jeg tog en sovepille. Min hjerne nægtede at koble af, så jeg lå der og tænkte på en ørkesløs weekend i Paris, mens jeg scrollede igennem kontakterne på min mobiltelefon for at finde en legekammerat at fordrive tiden med. Det gik op for mig, at der ikke var nogen, jeg havde lyst til at mødes med, fordi det ville kræve, at jeg spillede rollen som Supermodellen Electra, og jeg havde mere lyst til at slappe af.

Men ikke alene ... tænkte jeg, mens de lysende tal på vækkeuret på natbordet sneglede sig fremad mod klokken seks.

Så kom jeg til at tænke på Atlantis og Ma og Claudia, og hvordan jeg kunne strejfe rundt i huset og haven i de gamle træningsbukser, der stadig lå i den nederste skuffe i kommoden på mit værelse. Der ville jeg slet ikke skulle anstrenge mig for at være en anden, end jeg var ...

Inden jeg kunne nå at ombestemme mig, trykkede jeg Christians mobiltelefonnummer.

„Godmorgen, Electra.“

„Hej, Christian. Jeg tænkte lige, at jeg faktisk gerne vil køre med dig tilbage til Atlantis.“

„Det lyder virkelig godt! Marina og Claudia bliver enormt glade. Skal jeg hente dig på The Ritz om en time?“

„Ja, tusind tak.“

Så sendte jeg Mariam en sms.

Er du vågen?

Ja. Hvad kan jeg hjælpe med?

Ring til mig.

Hun ringede, og jeg forklarede, at jeg var nødt til at flyve tilbage til USA fra Genève snarere end Paris.

„Intet problem, Electra. Skal jeg også booke et hotelværelse til dig?“

„Nej, jeg skal hjem og besøge min familie.“

„Herligt!“ svarede hun med så stor varme, at jeg kunne se hendes smil for mit indre blik. „Jeg vender tilbage og bekræfter.“

„Men hvad med dig, Mariam?“ spurgte jeg, pludselig opmærksom på, at jeg overlod hende til sig selv. „Kan du klare dig selv i Paris? Du er meget velkommen til at flyve hjem herfra i dag, hvis du hellere vil det. Bare brug kreditkortet.“

„Nej, det er fint med mig, Electra. Jeg havde planlagt at mødes med Bardin i eftermiddag, hvis det kunne forenes med dine planer, så jeg ordner bare det hele og mødes med dig i lufthavnen i Genève i morgen aften.“

Jeg tog en bane fra den pose, Maxime havde efterladt til mig, og smed så alle mine ting i kufferten og weekendtasken, inden jeg bestilte et udvalg af fransk morgenbrød og lidt frugt, der skulle kompensere for alle de tomme kalorier. Efter morgenmaden ringede jeg efter en piccolo for at få ham til at bære mine tasker ned. Så tog jeg mine store sorte solbriller på (som CeCe sagde fik mig til at ligne en spyflue) og fulgte efter piccoloen med min bagage ud til Christian og den store Mercedes. Han hilste på mig og åbnede døren til bagsædet, men jeg rystede på hovedet.

„Jeg vil gerne sidde foran, hvis det er i orden med dig?“

„Ja, selvfølgelig,“ sagde Christian og åbnede den anden dør for mig.

Jeg satte mig til rette på passagersædet og mærkede den velkendte duft af læder, luftfrisker og Pas umiskendelige citronagtige cologne. Jeg var steget ind og ud af vores families biler, siden jeg var barn, og duften havde aldrig forandret sig, selvom Pa nu var borte. Det duftede af hjem og tryghed, og jeg ville gerne have tappet det på flaske.

„Har du alt, hvad du har brug for, Electra?“ spurgte Christian, idet han startede bilen.

„Ja tak, det har jeg.“

„Turen plejer at tage omkring fem timer,“ fortalte Christian, da vi gled væk fra The Ritz.

„Har du fortalt Ma, at jeg kommer?“

„Ja, det har jeg. Hun spurgte, om der var nogle særlige kosthensyn?“

„Jeg ...“

Det gik op for mig, at jeg havde været på en detox, sidst jeg var hjemme, og havde drukket spandevig af grøn te. Jeg havde været sammen med Mitch dengang, som var uden en eneste last, men jeg havde alligevel medbragt en flaske vodka, for det tilfælde at det blev nødvendigt. Og det gjorde det, men det var til at forstå, fordi det var første gang, jeg var på Atlantis uden Pa – til gravøl uden forudgående begravelse.

„Er alt vel, Electra?“

„Ja tak. Christian?“

„Ja?“

„Kørte du Pa mange steder hen?“

„Nej, ikke rigtig. Det var mest til Genève, hvorfra han tog privatflyet.“

„Vidste du nogensinde, hvor han skulle hen?“

„Ja, nogle gange.“

„Og hvor var det så?“

„Åh, mange forskellige destinationer over hele verden.“

„Ved du, hvad han egentlig lavede?“

„Nej, ingen anelse, Electra. Han var et meget reserveret menneske.“

„Det er at sige det mildt,“ sukkede jeg. „Synes du ikke, det er underligt, at ingen af os vidste det? De fleste børn kan fortælle, at deres far er købmand eller advokat, men jeg kunne ikke sige noget, for jeg havde ingen anelse.“

Christian svarede ikke og holdt blikket rettet mod vejen. Som familiens fører af såvel bil som båd var det vanskeligt at forestille sig, at han ikke vidste mere, end han gav udtryk for.

„Ved du hvad?“

„Næ, ikke før du fortæller mig det, Electra.“ Christian smilede svagt.

„Dengang jeg havde alle de problemer i skolen, og du kom og hentede mig, blev du og bilen mit *safe space*.“

„Hvad mener du med ‘safe space’?“

„Det er sådan et psykologudtryk for et sted, man skaber i fantasien, eller et rigtigt sted, som man husker, der gør en glad. Jeg dagdrømte ofte, at du kørte op foran skolen og hentede mig.“

„Jeg er meget beæret.“ Christian smilede rigtigt til mig denne gang.

„Søgte du bare jobbet hos Pa?“ boede jeg videre.

„Din far havde kendt mig, siden jeg var lille. Jeg boede ... lige i nærheden, og han hjalp mig – og min mor – en hel del.“

„Han var altså en slags faderfigur for dig?“

„Ja,“ sagde Christian efter en kort tøven. „Det var han.“

„Så er du måske den gådefulde syvende søster!“ kluklo jeg.

„Din far var et meget godt menneske, og hans død er et stort tab for os alle sammen.“

Var Pa god eller kontrollerende? Eller begge dele? grundede jeg, da vi nåede udkanten af Paris og drejede ind på motorvejen mod Genève. Jeg lænede sædet tilbage og lukkede øjnene.

3

Vi er ved anløbsbroen, Electra,“ hviskede en blid stemme i mit øre. „Jeg vågnede og blinkede i det klare lys, som jeg så opdagede var sollys kastet tilbage fra Genève søens spejlblanke overflade.

„Jeg har sovet i fire timer i træk,“ sagde jeg overrasket, idet jeg steg ud af bilen. „Jeg sagde jo, at du var mit safe space.“ Jeg sendte Christian et stort smil, mens han åbnede bagagerummet. „Jeg skal kun bruge weekendtasken. Du kan bare lade resten ligge her til i morgen.“

Christian låste bilen og gik i forvejen ned til pontonbroen, hvor motorbåden var fortøjet. Han hjalp mig ombord og gjorde så alle de ting, han skulle, inden vi kunne komme af sted, mens jeg satte mig på den bløde læderbetrukne bænk bagest i båden. Det faldt mig ind, at jeg altid følte en vis glæde ved udsigten til at ankomme til Atlantis. Og på vej tilbage var jeg som regel lettet over at tage derfra igen.

Måske bliver det anderledes denne gang, sagde jeg til mig selv og sukede, fordi det *også* var en følelse, jeg havde hver gang.

Christian startede motoren, og vi påbegyndte den korte tur ud til mit barndomshjem. For en dag i slutningen af marts var det lunt i vejret, og jeg nød følelsen af solens stråler i ansigtet og vinden i håret.

Da vi nærmede os den halvø, hvor Atlantis lå, strakte jeg hals for at få det første glimt af huset bag træerne. Det var virkelig et fantastisk hus – lidt ligesom et Disney slot, fordi det var så kønt. *Og slet ikke Passtil,* tænkte jeg ved mig selv. Han havde haft en meget minimalistisk garderobe. Mig bekendt ejede han kun tre jakker: en hørjakke til om sommeren, en tweedjakke til om vinteren og en overgangsjakke af ukendt materiale. Hans soveværelse var så spartansk indrettet, at det lignede noget, man forventede at finde hos en katolsk præst. Jeg

havde spekuleret på, om han i al hemmelighed gjorde bod for en eller anden krænkelse, han havde begået i fortiden, men uanset hvad ... Mens vi nærmede os anløbsbroen ved Atlantis, tænkte jeg, at hans garderobe og soveværelse i hvert fald stod i skarp kontrast til resten af huset.

Ma ventede allerede på mig og vinkede begejstret. Hun var lige så ulasteligt klædt som altid, og jeg bemærkede, at hendes bouclénerdel var den, det var lykkedes mig at negle blandt nogle prøver hos Chanel, fordi jeg bare vidste, at hun ville elske den.

„Electra! Chérie, sikken overraskelse!“ sagde hun, idet hun stillede sig på tå, og jeg bøjede mig ned, så hun kunne kysse mig på begge kinder og lægge armene omkring mine skuldre. Så trådte hun tilbage og kiggede vurderende på mig. „Du er smuk som altid, men jeg synes, du er for tynd. Men pyt med det. Claudia har købt ind til dine yndlingspandekager med blåbær, hvis du vil have dem. Ved du, at Ally er her sammen med sin lille dreng?“

„Ja, det sagde Christian. Jeg glæder mig helt vildt til at hilse på min nevø,“ svarede jeg og fulgte efter hende hen ad stien, der førte fra søen til huset igennem haven. Duften af nyslået græs og spirende planter var så frisk i forhold til stanken i New York. Jeg trak den friske luft dybt ned i lungerne.

„Gå med ind i køkkenet,“ sagde Ma. „Claudia er allerede i gang med at lave brunch.“

Christian kom ind som den sidste. Han satte min taske for foden af trappen, og jeg gik hen til ham.

„Tak, fordi du tog mig med. Jeg er glad for, at jeg kom.“

„Det var så lidt, Electra. Hvornår skal du af sted til lufthavnen i morgen?“

„Ved titiden om aftenen. Min personlige assistent har booket os til at flyve ved midnat.“

„Okay, men hvis du ændrer planer, siger du det bare til Marina, og så giver hun mig besked.“

„Det skal jeg nok. Ha’ en god weekend.“

„I lige måde.“ Han nikkede til mig og forsvandt ud ad hoveddøren.

„Electra!“

Jeg vendte mig om og så Ally komme hen mod mig fra køkkenet med armene slået ud for at omfavne mig.

„Goddag til den nybagte mor,“ sagde jeg, idet hun omfavnede mig. „Tillykke.“

„Tak. Jeg forstår stadig ikke helt, at han er min.“

Jeg tænkte med et stik af misundelse, at hun så virkelig godt ud. Hendes skarpskårne ansigt var blevet lidt blødere af et par ekstra kilo fra graviditeten, og det fabelagtige rødgyldne hår skinnede som en glorie mod hendes porcelæns hud.

„Du ser godt ud,“ sagde jeg.

„Nej, jeg gør ej. Jeg har taget otte kilo på, som bare ikke vil forsvinde igen, og jeg får kun et par timers søvn hver nat. Jeg har en meget sulten ung mand i min seng,“ lo hun.

„Hvor er han nu?“

„Han sover selvfølgelig for at komme sig over nattens udskejelser.“ Ally hævdede et øjenbryn i forstilt frustration, men jeg syntes aldrig, jeg havde set hende lykkeligere. „Men så har vi i det mindste en chance for at snakke lidt,“ tilføjede hun, idet vi fulgtes ud i køkkenet. „Jeg tænkte så sent som i dag, at jeg ikke havde set dig siden sidste juni, da vi alle sammen var her efter Pas død.“

„Nej, jeg har haft travlt.“

„Jeg forsøger at følge med i dit liv igennem aviser og ugeblade, men ...“

„Hej, Electra,“ sagde Claudia på fransk med stærk tysk accent. „Hvordan går det?“ Hun var ved at hælde pandekagedej ud på en stegepande, og jeg hørte en fristende syden.

„Det går fint, tak.“

„Sæt dig ned og fortæl mig alt, hvad der er sket, siden jeg så dig sidst,“ sagde Ally og pegede på en stol ved det lange bord.

„Det skal jeg nok, men først vil jeg lige vaske mine hænder.“ Jeg forlod køkkenet med en pludselig følelse af panik. Jeg vidste, hvordan Ally altid udfrittede os alle sammen, og jeg var ikke sikker på, at jeg magtede det lige nu.

Jeg tog min taske og gik op ad trappen til loftsetagen – som egentlig slet ikke var et loft, men en rummelig etage, hvor vi piger havde hver sit værelse – og ind på mit værelse. Alt stod nøjagtig, som det havde gjort, da jeg som teenager flyttede hjemmefra og til Paris. Jeg stirrede på væggene – som havde deres hjemmевante flødefarve – og satte mig på sengen. I forhold til mine søstres værelser, som hver især var præget af beboerens personlighed, var mit ret bart. Det fortalte intet om den person, der havde boet her i de første seksten år af sit liv. Der var ingen plakater med fotomodeller eller popstjerner eller balletdansere eller sportsstjerner ... intet, der sagde noget om, hvem jeg var.

Jeg stak hånden i tasken, fandt vodkaflasken, som var rullet ind i mine kashmirtræningsbukser, og tog en stor slurk. Det var, som om værelset sagde alt, hvad der var at sige om mig – at jeg bare var en tom skal. Jeg havde aldrig følt lidenskab for noget som helst. Og, tænkte jeg, mens jeg stak flasken tilbage i dens kashmir-kokon og fandt den lille pose, der var stukket i forlommen af tasken, for at tage en bane, *som barn vidste jeg ikke, hvem jeg var, og jeg ved heller ikke, hvem jeg er nu.*

*

Da jeg gik ned igen, havde vodkaen beroliget mig og kokainen muntret mig op. Ma, Ally og jeg satte os ned for at nyde Claudias berømte brunch, og jeg gjorde, som de gerne ville, og fortalte dem alt om de glamourøse fester, jeg havde været til, de berømt heder, jeg havde mødt, og lidt uskyldig insidersladder.

„Men hvad med dig og Mitch? Jeg læste i avisen, at I var gået hver til sit. Er det rigtigt?“

Spørgsmålet var ventet – jeg vidste, at Ally var fortaler for at gå direkte til sagen.

„Ja, det er nogle måneder siden.“

„Hvad skete der?“

„Åh, du ved ...“ Jeg trak på skuldrene og drak en mundfuld varm kaffe, som jeg gerne ville have haft en god sjat bourbon i, „han havde base i Los Angeles og jeg i New York, og vi rejste begge to så meget ...“

„Han var altså ikke ‘den eneste ene’?“ fremturede Ally.

Der lød pludselig et hyl et sted i køkkenet, og jeg så mig omkring for at se, hvor lyden kom fra.

„Det er babyalarmen. Bear er vågen,“ sukkede Ally.

„Jeg kan gå ind og se til ham,“ tilbød Ma, men Ally havde allerede rejst sig, og hun pressede blidt Ma ned i stolen igen.

„Du har haft vagten siden klokken fem i morges, Ma, så nu er det vist min tur.“

Jeg havde ikke engang mødt min nevø endnu, men jeg holdt allerede af ham, fordi han fik mig ud af det store forhør med Ally.

„Hvordan er din nye lejlighed?“ spurgte Ma for at skifte emne. Hvis takt havde en fysisk inkarnation, ville den ligne min reservemor.

„Den er udmærket,“ svarede jeg, „men det er kun en etårig kontrakt, så jeg skal nok snart i gang med at lede efter en anden.“

„Jeg går heller ikke ud fra, at du er der ret tit, så meget som du rejser.“

„Fuldstændig rigtigt, men så har jeg et sted at have alt mit tøj. Nej, men se, hvem der kommer dér!“

Ally var kommet hen til bordet med et spædbarn i favnen. Han havde store spørgende brune øjne og kobberødt hår i tætte krøller oven på hovedet.

„Det er så Bear,“ sagde Ally, der strålede af moderlig stolthed. Og hvorfor skulle hun ikke også være stolt? Enhver, der var modig nok til at føde et barn, var en heltinde i mine øjne.

„Åh, gud! Han er jo ... lige til at spise! Hvor gammel er han nu?“ spurgte jeg, idet Ally satte sig ned med ham.

„Syv uger.“

„Han ser jo kæmpestor ud!“

„Det skyldes hans meget gode appetit,“ sagde Ally smilende, mens hun knappede skjorten op og lagde ham til. Bear begyndte at sutte med stor energi, og jeg krympede mig.

„Gør det ikke ondt, når han spiser?“

„Jo, lige i starten, men så fandt vi ud af det, ikke, skat?“ sagde hun og kiggede ned på ham, sådan som jeg formodede, at jeg indimellem havde kigget på Mitch. Med dyb kærlighed, altså.

„Nå, nu vil vi lade jer piger snakke sammen, og så ses vi senere,“ sagde Claudia, da hun og Ma havde ryddet af og så forlod de køkkenet.

„Det gjorde mig meget ondt at høre om Bears far, Ally.“

„Tak, Electra.“

„Vidste han ... faderen ...“

„Han hed Theo.“

„Vidste Theo, at du ventede Bear?“

„Nej, og det gjorde jeg heller ikke før flere uger efter hans død. Det føltes som den vildeste katastrofe, men nu ...“ Ally smilede til mig, og jeg kunne se en dyb tilfredshed i de klare blå øjne „... nu ville jeg ikke være ham foruden.“

„Overvejede du nogensinde ...“

„At få en abort? Ja, det strejfede mig et kort øjeblik. Jeg havde jo min karriere som sejler, Theo var død, og jeg havde heller ikke noget hjem på det tidspunkt, men jeg kunne aldrig have gennemført det. Jeg føler, at Bear er en gave. Nogle gange, når jeg ammer ham midt om natten, føler jeg Theos nærvær omkring mig.“

„Hans ånd, mener du?“

„Ja.“

„Jeg havde ikke forestillet mig, at du troede på den slags pis,“ sagde jeg og rynkede panden.

„Det gjorde jeg heller ikke, men der skete noget helt fantastisk, lige før Bear blev født.“

„Hvad skete der?“

„Jeg fløj til Spanien for at lede efter Tiggy, som lige var blevet diagnosticeret med en hjertesygdom og var stukket af for at lede efter sin biologiske familie. Hun fortalte mig noget, som kun Theo havde vidst, Electra.“

Jeg så Ally lægge sin blege hånd over vedhængen i sin halskæde.

„Hvad?“

„At Theo havde købt den her til mig.“ Ally løftede det lillebitte turkisblå øje, som hang i kæden. „Kæden var gået i stykker nogle uger før, og Tiggy sagde, at Theo spurgte, hvorfor jeg ikke havde den på. Så sagde hun, at han godt kunne lide navnet Bear, og ved du hvad, Electra? Det kunne han faktisk.“

Ally fik tårer i øjnene.

„Nå, men fra at have været skeptiker er jeg i hvert fald omvendt. Jeg ved bare, at Theo våger over os.“ Hun trak på skuldrene og smilede svagt til mig.

„Jeg ville ønske, at jeg troede på den slags. Problemet er, at jeg ikke tror på noget som helst. Hvordan går det så med Tiggys hjerte?“

„Langt bedre, åbenbart. Hun er tilbage i det skotske højland og meget lykkelig sammen den læge, der tilså hende, da hun var syg. Han ejer tilfældigvis også det gods, hun arbejder på.“

„Så der er måske et bryllup i horisonten?“

„Det tvivler jeg på. Charlie er formelt set stadig gift og midt i en meget grim skilsmisse, så vidt jeg kan forstå på Tiggy.“

„Hvad med de andre?“

„Maia bor stadig i Brasilien sammen med sin skønne Floriano og hans datter, Star bor i Kent i England og hjælper sin kæreste – som af en eller anden grund kaldes Mouse – med at renovere sit hus, og CeCe bor sammen med sin morfar og sin veninde Chrissie langt ude i den Australske *outback*. Jeg har set fotografier af nogle af hendes billeder, og de er vanvittigt flotte. Hun er enormt talentfuld.“

„Så alle vores søstre har altså fået et helt nyt liv?“ sagde jeg.

„Ja, det lader det til.“

„Og de fandt det ved at lede efter deres ophav?“

„Ja, det gjorde de. Det samme skete for mig. Jeg sendte dig vist en mail, hvor jeg fortalte, at jeg havde fundet en tvillingebror, ikke?“

„Øh ...“

„Jo, Electra, det gjorde jeg. Og en biologisk far, som er et musikalsk geni, men desværre også en drukkenbolt.“ Jeg så Ally smile ømt ved tanken om ham, idet hun behændigt flyttede barnet over til det andet bryst.

„Nå,“ fortsatte hun, „har du gjort noget i forhold til brevet fra Pa?“

„Jeg har ikke engang åbnet kuverten, og hvis jeg skal være ærlig, kan jeg ikke engang huske, hvor jeg har lagt den. Måske er den blevet væk.“

„Nej, det mener du bare ikke, Electra!“ Ally sendte mig sit mest misbilligende blik.

„Det må jo være et sted, jeg har bare ikke gidet lede efter det.“

„Vil du virkelig ikke vide, hvor du kommer fra?“

„Nej, det kan jeg ikke rigtig se meningen med. Hvilken forskel ville det gøre? Jeg er den, jeg er nu.“

„Nå, men for mig var det en stor hjælp. Og selv hvis du ikke ønsker at gå videre med det, der står i brevet, er Pas skrevne ord hans sidste gave til os alle sammen.“

„Gudfader!“ Jeg havde fået nok. „Du og de andre taler om Pa, som om han var en forbandet gud! Han var bare en fyr, der adopterede os – af en eller anden underlig grund, som ingen af os rent faktisk ved noget om!“

„Vær sød ikke at råbe, Electra. Det forskrækker Bear, og jeg beklager meget, hvis jeg ...“

„Jeg går lige en tur.“

Jeg rejste mig fra bordet, marcherede ud ad hoveddøren og smækkede den efter mig. Så krydsede jeg plænen ned til anløbsbroen og ønskede bare, som altid efter nogle få timer på Atlantis, at jeg ikke var taget tilbage hertil.

„Hvad er det, mine søstre har gang i med Pa? Han er ikke engang vores biologiske far, for pokker!“

Jeg blev ved med at brokke mig for mig selv, mens jeg satte mig ned på anløbsbroen med benene ud over kanten og forsøgte at trække vejret dybt nogle gange. Det virkede ikke. Måske ville det hjælpe med en bane mere. Jeg rejste mig og gik tilbage til huset, og så listede jeg ind og op ad trappen, for at ingen skulle høre mig. Jeg låste døren til mit værelse indefra og fandt de nødvendige ting frem.

Nogle minutter senere var jeg langt mere rolig. Jeg lagde mig på sengen og så mine søstre for mit indre blik, den ene efter den anden. Af en eller anden grund lignede de Disney-prinsesser, hvilket var ret sjovt. De var slet ikke irriterende, når de så sådan ud, og jeg elskede dem, bortset fra CeCe, som pludselig dukkede op som heksen i *Snehvide og de syv små dværge*. Jeg fnisede og blev enig med mig selv om, at det var for tarveligt, selvom det var CeCe. Folk siger altid, at man kan vælge sine venner, ikke sin familie, men Pa *havde* jo valgt os, og nu hang vi

på hinanden. Årsagen til, at CeCe og jeg ikke kunne enes, var måske, at hun ikke fandt sig i mit pis i samme grad som de andre. Hun kunne også råbe endnu højere end jeg. De andre ville gøre hvad som helst for at holde fred, mens hun var ligeglad. Lidt ligesom mig ...

Mine fire ældste søstre havde sikkert aldrig skænket det en tanke, at de havde hinanden – Ally og Maia, Star og CeCe – hvilket betød, at jeg var overladt til Tiggy. Det var hende, jeg konstant blev bundtet med, mens vi voksede op – der var kun nogle få måneders aldersforskel – og jeg elskede hende, men vi kunne ikke have været mere forskellige. Det hjalp heller ikke, at de ældste gjorde det klart, at den lillesøster, de helst ville lege med, var Tiggy, ikke mig. Tiggy hverken råbte eller skreg eller skabte sig hele tiden. Hun kunne sidde på skødet, sutte på sin tommelfinger og bare være sød. Efterhånden som vi blev ældre, forsøgte jeg at etablere et bånd til hende, fordi jeg var ensom, men al hendes spirituelle bavl drev mig til vanvid.

Da kokainrusen fortog sig, holdt mine søskende op med at være Disney-prinsesser og blev sig selv igen. Hvilken forskel gjorde det i det hele taget? Nu hvor Pa var borte, var vi bare en flok sammenbragte kvinder, der var vokset op sammen, men nu var gået hver til sit. Jeg trak vejret dybt og forsøgte at gøre det, som alle mine psykologer havde forsøgt at få mig til, nemlig analysere, hvorfor jeg var så vred. Til en forandring troede jeg, at jeg vidste det: Ally havde fortalt mig, at alle mine søstre var lykkelige. De havde skabt en tilværelse sammen med mennesker, der elskede dem. Selv CeCe, som jeg vidste var lige så svær at holde af, som jeg var, var det på en eller anden måde lykkedes at komme over sin sære besættelse af Star og komme videre. Og hvad mere var – det var lykkedes hende at finde sit afsæt i kunsten, som altid havde været hendes lidenskab.

Og her lå jeg og var som sædvanlig udenfor. Siden Pas død var det ikke lykkedes mig at finde noget som helst, bortset fra en ny og mere pålidelig pusher. Jeg var ganske vist den mest succesrige rent økonomisk i søskendeflokken – ifølge min revisor kunne jeg holde op med at arbejde når som helst uden at behøve bekymre mig om penge resten af livet – men hvad betød det, når jeg ikke anede, hvad jeg havde lyst til at lave?

Det bankede på døren.

„Electra? Er du der?“

Det var Ally. „Ja, kom indenfor.“

Hun kom ind med Bear på den ene arm.

„Jeg beklager meget, hvis jeg sagde noget, der gjorde dig ked af det, Electra,“ sagde hun hende fra døråbningen.

„Bare glem det. Det var ikke dig, det er bare mig.“

„Hvad det end var, er jeg virkelig ked af det. Det er utrolig dejligt at se dig igen, og jeg er glad for, at du kom. Er det okay, hvis jeg sætter mig ned? Han vejer et ton.“

„Ja, værsgo,“ sukkede jeg. Det sidste, jeg ønskede mig lige nu, var at være fanget på mit værelse og blive udspurgt af Ally.

„Der var noget andet, jeg gerne ville fortælle dig, Electra. Noget som Tiggy mente, at vi burde undersøge nærmere.“

„Okay, hvad?“

„Da hun var her for en måned siden, fandt hun åbenbart en hemmelig elevator, der gav adgang til en kælder.“

„Øh ... det siger du ikke? Og hvad så?“

„Hun sagde, at det var en vinkælder, men at der var en dør gemt bag en af vinreolerne. Måske bør vi undersøge, hvor den fører hen.“

„Okay, men hvorfor spørger vi ikke bare Ma?“

„Det kan vi selvfølgelig godt, men Tiggy fik på fornemmelsen, at hun ikke havde lyst til at tale om det.“

„Shit, Ally! Det er vores hus, og Ma arbejder for os! Vi må da kunne spørge om det og gøre, som det passer os, her.“

„Ja, det kan vi vel,“ sukkede Ally, „men måske er vi nødt til at gå lidt roligt frem i forhold til Ma. Hun har arbejdet her længe – klaret husholdningen sammen med Claudia og passet os, og hun skal ikke føle, at vi træder hende over tærne nu, hvor alting er ... forandret.“

„Du mener altså, at vi skal snige os ned med den elevator midt om natten og finde ud af, hvor døren fører hen?“ sagde jeg og hævdede det ene øjenbryn. „Jeg forstår bare ikke, hvorfor det skal være sådan noget hemmelighedspis, når vi bare kan spørge hende?“

„Vær nu ikke så pirrelig, Electra. Den hemmelige elevator og kælderen

findes, og Pa må have haft en grund til at have dem. Uanset hvad du tænker og føler i forhold til ham, så var han praktisk anlagt. Nå, men jeg er alligevel vågen om natten på grund af Bear, så jeg har tænkt mig at undersøge det. Jeg tænkte bare, om du ikke havde lyst til at gå med? Tiggy mente, at det ville kræve to personer at flytte vinreolen foran den skjulte dør. Hun fortalte mig også, hvor nøglen var. Hvad siger du til at holde Bear i et par minutter, mens jeg lige render på toilettet?“ Ally rejste sig og kastede nærmest Bear i mit skød. For at forhindre ham i at trille ned måtte jeg gribe fat i ham med begge hænder, og han reagerede ved at slippe en ordentlig bøvs.

„Fremragende!“ sagde Ally henne fra døren. „Jeg har forsøgt at få den ud af ham i en time!“

Hun lukkede døren bag sig, og så var jeg alene med Bear.

Jeg kiggede ned på ham, og han kiggede op på mig.

„Hej,“ sagde jeg og håbede, at han ikke ville tisse på mig eller sådan noget. Jeg havde aldrig før siddet med et spædbarn.

Han hikkede og blev ved med at stirre.

„Hvad tænker du på, lille mand? Grubler du over, hvorfor jeg har en helt anden kulør end din mor, selvom jeg er din moster? Du har aldrig mødt ham, men du havde en seriøst mærkelig morfar,“ fortsatte jeg, fordi han lod til at nyde vores snak. „Han var helt vidunderlig, meget intelligent og sådan noget, men jeg tror, han havde rigtig mange hemmeligheder for os. Hvad mener du?“

Pludselig slappede hans lille krop af, og da Ally vendte tilbage, havde Bear lukket øjnene og var faldet i søvn.

„Wauw, du har godt nok talent,“ sagde Ally med et smil. „Jeg plejer at skulle vugge ham i timevis, før han giver efter.“

„Mon ikke han kedede sig,“ sagde jeg med et skuldertræk, mens Ally forsigtigt løftede ham op.

„Jeg lægger ham i vuggen og skynder mig at tage en lur, mens jeg kan,“ hviskede hun. „Vi ses senere.“

✱

Før middagen sikrede jeg mig, at jeg havde drukket nok vodka til at bevare roen, og da jeg kom ned, tog jeg en til. Samtalen begrænsede sig heldigvis til, hvor fænomenal Claudias madlavning var – det var hendes berømte schnitzel, og jeg gjorde rent bord – og vores tur til Grækenland med skibet for at lægge en krans på årsdagen for Pas død.

„Jeg tænkte, at vi piger skulle tage selve sejlturen alene, men Maia kommer hjem ugen før sammen med Floriano, som jeg glæder mig til at møde, og hans datter Valentina,“ fortalte Ally. „Star, Mouse og hans søn Rory kommer også, og det samme gør Tiggy, hendes kæreste Charlie og hans datter Zara ...“

„Hold da op!“ afbrød jeg. „Vil det sige, at Maia, Star og Tiggy alle sammen er papmødre for deres kæresters børn?“

„Ja,“ sagde Ally.

„Og som *jeres* ekstramor kan jeg sværge på, at man ikke elsker de børn, man har ansvaret for, mindre, bare fordi de ikke er ens biologiske børn,“ sagde Ma bestemt.

„Kommer CeCe?“

„Ja, det sagde hun, at hun ville. Hun håber på, at hendes morfar og hendes veninde Chrissie måske også tager med.“

„Hendes ‘veninde’ Chrissie?“

Ma og Ally stirrede på mig, og jeg spekulerede på, hvorfor jeg var den eneste i familien, der var i stand til at sige sandheden højt.

„De er kærester, ikke?“

„Det ved jeg ikke,“ svarede Ally, „men hun lyder meget lykkelig, og det er vel det vigtigste.“

„Men det har da altid været tydeligt, at CeCe var lesbisk, ikke? At hun var forelsket i Star?“

„Det tilkommer ikke os at snage i andre menneskers privatliv, Electra,“ afbrød Ma.

„Men CeCe er ikke ‘andre mennesker’, vel? Og hvad er problemet i øvrigt? Jeg glæder mig da på hendes vegne, hvis hun har fundet en at holde af.“

„Vi kommer virkelig til at mangle plads,“ fortsatte Ma vedholdende.

„Siden alle I andre har en lille familie med hver, og det bare er mig, der er helt alene, kan jeg godt blive hjemme, hvis der ikke er plads.“

„Åh, sig ikke sådan noget, Electra! Du er nødt til at komme. Du har lovet det!“ Ally så virkelig opbragt ud.

„Nå, men så kan jeg måske sove nede i den hemmelige kælder, som Tiggy fandt, da hun var her sidst,“ svarede jeg og vendte mig mod Ma.

Ally sendte mig et drøbende blik hen over bordet, men det var jeg for fuld til at tage mig af.

„Nå, kælderen.“ Ma kiggede på os begge to. „Ja, det er rigtigt, jeg fortalte Tiggy, at den var der, og der er ikke noget mysterium forbundet med den. Når vi er færdige med Claudias vidunderlige *apfelstrudel*, kan jeg tage jer med ned, så I kan se den.“

Jeg sendte et ‘der kan du selv se’-blik over til Ally, som frustreret hævede øjenbrynene, og da desserten var ryddet af bordet, rejste Ma sig og tog en nøgle ud af skabet på væggen.

„Nå, skal vi gå derned?“

Der var intet behov for at svare, for hun var allerede på vej ud af køkkenet, og Ally og jeg fulgte efter. I gangen tog Ma fat i en messingring og trak et mahognipanel til side, så vi kunne se en ganske lille elevator.

„Hvornår blev den installeret?“ spurgte jeg.

„Som jeg forklarede Tiggy, blev jeres far jo ikke yngre, og han ville gerne have nem adgang til alle dele af huset.“ Ma åbnede døren, og vi stimlede derind alle tre. Jeg fik omgående klaustrofobi og tog nogle dybe indåndinger, mens hun trykkede på en knap, og døren lukkede sig bag os.

„Det forstår jeg godt, men hvorfor skjulte han den?“ spurgte jeg, da elevatoren begyndte at glide nedad.

„Hold nu kæft, Electra,“ vrissede Ally, der efterhånden var mere end irriteret på mig. „Jeg er sikker på, at Ma nok skal forklare det hele.“

Turen varede fire sekunder, og jeg mærkede bumpet, da vi nåede bunden. Døren gled op, og vi trådte ud i et meget ordinært kælderrum, hvor alle vægge, som Ally havde sagt, var dækket af vinreoler.

„Og her er den så,“ sagde Ma og slog ud med armene. „Jeres fars

vinkælder.“ Hun vendte sig smilende mod mig. „Jeg beklager, Electra, der er desværre ikke noget spændende mysterium gemt her.“

„Men ...“

Ally sendte mig et blik hen over Mas skulder, som selv jeg ikke kunne misforstå.

„Okay ... alle tiders.“ Jeg slentrede rundt langs reolerne og kiggede på de flasker, Pa havde gemt her. Jeg trak en ud. „Wauw. En Château Margaux fra 1957. Den sælges for mere end to tusind dollars på de bedste restauranter i New York. Det er synd, at jeg mere er til vodka.“

„Skal vi ikke køre op igen? Jeg vil gerne se til Bear,“ sagde Ally og sendte mig endnu et advarende blik.

„Giv mig lige et par minutter mere,“ svarede jeg. Jeg fortsatte langs reolerne og kiggede på flere flasker, som jeg trak ud på må og få, mens jeg lod, som om jeg læste etiketterne, og i virkeligheden spejdede efter den skjulte dør, som Ally havde snakket om. I højre side af rummet kiggede jeg på en Rothchild-bourgogne fra 1972 og fik øje på det næsten usynlige omrids af en dør i pudset bag ved reolen. „Okay, lad os gå,“ sagde jeg og gik tilbage til de to andre.

Da vi kom hen til elevatoren, bemærkede jeg, at den havde en kraftig stålramme.

„Hvad er den til, Ma?“ spurgte jeg og pegede på den.

„Hvis man trykker på den knap“ – Ma pegede på den ene side af stålrammen – „lukker staldørene foran elevatoren.“

„Vil det sige, at vi ville være fanget hernede, hvis vi trykkede på den nu?“ spurgte jeg, instinktivt panikslagen.

„Nej, selvfølgelig ikke, Electra. Men folk ville ikke kunne komme fra elevatoren og ind i kælderen. Det er et sikringsrum,“ forklarede hun, mens vi igen masede os sammen i den lille elevator. „Det er ikke ualmindeligt for velhavende familier, der bor isoleret, at have sådan et. Hvis nogen, tyve eller lignende, gud forbyde det, forsøgte at trænge ind på Atlantis, så kunne vi låse os inde her og tilkalde hjælp. Og ja, chérie,“ sagde Ma med et svagt smil til mig, mens vi kørte op til etagen ovenover, „der er faktisk wi-fi dernede. Men nu må I undskylde mig,“ sagde hun, da vi myldrede ud af elevatoren og ind i køkkenet igen, „jeg

er virkelig træt og nødt til at gå i seng.“ Jeg lagde nøje mærke til, hvor hun hængte nøglen i skabet.

„Det er Bears skyld – du har været oppe siden fem, Ma. Lad mig tage ham i morgen tidlig.“

„Nej. Hvis jeg går i seng nu, er jeg frisk igen i morgen, Ally. Jeg vågner under alle omstændigheder tidligt nu om stunder. Godnat.“ Hun nikkede til os begge to og forlod køkkenet.

„Jeg går lige op og kigger til Bear,“ sagde Ally. Hun skulle lige til at følge efter Ma, da jeg prikkede hende på skulderen.

„Hvorfor tager du ikke bare elevatoren?“ Jeg tog nøglen fra krogn og lod den dingle foran hende. „Den går hele vejen op til vores etage. Elevatorknapperne var mærket.“

„Ellers tak, Electra, jeg går bare.“

„Det bestemmer du selv,“ svarede jeg og trak på skuldrene, da hun gik. Jeg blandede en vodka og cola mere, og så slentrede jeg igennem hall'en og åbnede døren til Pas kontor. Det var som et levende museum. Det føltes, som om Pa bare lige var smuttet et øjeblik og snart ville være tilbage. Hans kuglepen og notesblok lå stadig midt på bordet, og alting var ulasteligt som altid – *til forskel fra hans yngste datter*, tænkte jeg med et ironisk smil og satte mig ned i hans gamle læderkontorstol. Jeg granskede bogreolerne, der fyldte hele den ene væg, og rejste mig for at tage den store *Oxford English Dictionary*, som jeg så ofte havde brugt, da jeg var lille. En dag var jeg kommet herind og havde fundet Pa i stolen i færd med at løse en krydsogtværs i en engelsk avis.

‘Hej, Electra,’ havde han sagt og smilet til mig, da han så op. ‘Jeg kæmper med et ord her.’

Jeg havde læst ‘de går ned i søvn’ med syv bogstaver og tænkt lidt over det.

‘Øjenlåg måske?’

‘Selvfølgelig! Du har helt ret. Hvor er du kvik.’

Fra da af havde han taget mig med ind på kontoret, når jeg havde ferie, og han var hjemme, for at vi kunne sidde sammen og løse krydsogtværs. Det havde været et meget beroligende tidsfordriv for mig, og jeg snuppede stadig ofte en avis i loungen i lufthavnen, når

jeg ventede på et fly. Det havde også givet mig et godt ordforråd på engelsk, og det overraskede altid de journalister, der interviewede mig. De antog alle sammen, at jeg var lige så blank som de glittede sider i modebladene.

Jeg stillede ordbogen på plads og skulle lige til at forlade rummet, da jeg mærkede en stærk duft af Pas cologne. Jeg ville have genkendt dens friske citronduft hvor som helst. Det løb mig koldt ned ad ryggen, da jeg kom til at tænke på det, Ally tidligere havde sagt, om at hun mærkede Theos nærvær ...

Jeg forlod hurtigt kontoret og smækkede med en gysen døren i bag mig.

Ally var tilbage i køkkenet, hvor hun foretog sig noget med nogle flasker.

„Hvorfor er der mælk i flasken?“ spurgte jeg. „Jeg troede, du ammede Bear.“

„Det gør jeg også, men jeg malkede det her ud tidligere på dagen, så Ma kan give det til Bear, når han vågner i morgen tidlig.“

Jeg kom til at gyse igen ved synet af flaskerne. „Hvis jeg nogensinde får et barn, hvilket jeg tvivler meget på, så tror jeg ikke, at jeg kunne klare det der.“

„Man skal aldrig sige aldrig,“ svarede Ally med et smil. „Jeg så i øvrigt et billede af dig sammen med Zed Eszu i et ugeblad for nogen tid siden. Er I kærester?“

„Nej, vorherre bevares,“ sagde jeg og stak hånden i kagedåsen for at tage en småkage. „Vi nyder New Yorks natteliv sammen indimellem. Eller rettere – vi nyder nattelivet hjemme hos mig.“

„Så du og Zed Eszu er bollevenner?“

„Ja, hvorfor? Har du imod det?“

„Nej, slet ikke ... jeg mener ...“ Ally vendte sig imod mig med et nervøst udtryk i ansigtet. „Jeg ...“

„Hvad, Ally?“

„Ikke noget. Jeg må også hellere se at komme i seng og få sovet, mens jeg kan. Hvad med dig.“

„Ja, jeg går også i seng,“ sagde jeg.

Det var først, da jeg havde tylllet et tandkrus ren vodka fra flasken i min taske i mig og lagt mig i min gamle seng med en dejligt omtåget følelse, at jeg kom i tanke om omridset af en dør bag vinreolen i kælderen. Måske burde jeg gå ned og undersøge det ...

„Jeg gør det i morgen,“ lovede jeg mig selv, idet jeg faldt i søvn.